

Tvůrčí psaní

ZŠ Rovice

2011/2012

*Tereza Wagnerová, Jan Smutný, Lucie Řígllová, Andrea Meceradová,
Jan Mecerad, Natálie Stárková, Anna Práškova, Anežka Formánková,
Lea Petřivalská a Michaela Hanthková*

*„Praní je pro mě štěstí. Vnitřní úspěch,
o němž nikdo, kromě nás, nemusí
vědět. To, s čím jdeme spát.“*

*Eva Lustigová
spisovatelka, dcera Arnošta Lustiga*

Záhadná minulost aneb příběh

Kunhuty, Tao a Jazona

- Společný příběh všech členů kroužku

Prolog

Píše se rok 1429 a zrovna se v malé venkovské rodině narodil malý Jason. Narodil se do opravdu velké rodiny. Měl dvě sestry, tři bratry a spoustu bratranců a sestřenic. Do svých deseti let nepracoval, ale od tohoto věku už musel v rodině hodně pomáhat. Každé ráno šel k tetě Bětě pomoci s mletím mouky. Běta měla obrovský mlýn a její manžel zemřel před dvěma roky, a tak se jí každá pomoc hodila.

Dnes ráno vstal Jason obzvlášť časně. Chtěl mít už brzo po práci, protože když udělal vše, co se po něm chtělo, mohl si hrát s Bětinou dcerou Kunhutou. Kunhuta byla moc pěkná dívka, ale Jason ji bral jako kamarádku a ona jeho vnímala stejně.

„Kam tak časně?“ zeptala se Jasona jeho maminka, když sbíhal po schodech. „Musím být, co nejdřív u tety. Dne přivezou hodně obilí,“ řekl Jason a zazubil se. Chyběly mu dva přední zuby, a tak se nemůžeme divit, že se maminka začala smát.

„Tak běž a buď hodný,“ řekla a políbila Jasona do vlasů. Jason už chtěl odejít, ale maminka mu chytila límec a podala mu oběd se slovy: „Ať nám neumřeš hladý.“

Jason běžel, jak nejrychleji mohl. Přeskočil říčku a už stál před mlýnem. Však ho taky Kunhuta vyhlížela.

„Konečně jsi tady!“ zvesela zakřičela Kunhuta.

„Nekřič tak Kunhuto,“ napomenula teta Běta Kunhutu, ale hned si všimla Jasona: „Ty už jsi tu. Tak pojď. Dám vám oběma práci, než přivezou obilí. Jason a Kunhuta poslušně šli. „Uklidíte světničku na mouku. Je už pěkně zaprášená,“ řekla teta a nechala děti samotné. Oba se dali do úklidu.

„Jak se má nejmladší sestřička?“ zeptala se Kunhuta.

„Markétka se má dobře. Prodělala sice těžší chřipku, ale už je v pořádku,“ odpověděl Jason a začal vymetat pavučiny.

„Ty se máš. Máš tolik sourozenců a já jsem jedináček,“ povzdechla si Kunhuta. Jason si všiml toho výrazu a hodil na Kunhutu pavouka, aby ji trochu poškádlil.

„Co to děláš?“ vypískla Kunhuta a shodila ze sebe pavouka.

„Ty jsi jako moje sestra, tak tě musím zlobit,“ zasmál se Jason. Kunhuta se pousmála a shodila na Jasona kupu prachu. Ten se rozkašlala a obě děti se smály. Zrovna když uklidili světničku, přijelo obilí. Na hraní nebylo moc času. Mouka se mlela až do večera a to musel Jason domů.

„Tak se měj,“ řekla Kunhuta, když se loučili.

„Tady je mouka pro maminku,“ řekla Běta a podala Jasonovi pytlík mouky.

„Děkuji a na shledanou,“ řekl Jason a mrkl na Kunhutu. Ta mrkla na něj.

Tak šel Jasonův život den co den. Když oslavil šestnácté narozeniny, šel pracovat jako páže ke dvoru. Ale s Kunhutou se stále vídal, i když ne tak často jako kdysi. Nikdy na svou kamarádku nezanevřel.

Gundolf netrpělivě procházel po hodovní síni svého hradu. Koženými botami rozhrnoval čistou slaměnou podestýlku. Pod plnovousem se ztrácela šeptaná slova: „Nevděčná knížata...větší pole...mouka...víc...chci!“

„Můj pane,“ úlisně se k němu blížil skrček Gut, rádce a tajemník v jedné osobě, „já bych možná věděl...“ Zarazil ho nesmlouvavý pohled v Gundolfovy oči.

„Co chceš?!“ zahřimal pán.

Gut už věděl, že se vyplatí na pána nemluvit, když je v takové náladě, dnes měl ale na srdci něco důležitého a věděl, že svou myšlenkou zaujme. Ještě víc se přikrčil, naklonil hlavu a zaskřehotal: „Pane, možná bych vám dokázal zajistit větší moc, jak si to přejete.“

„Co ty o tom víš,“ obořil se Gundolf.

„Pane,“ nyní skrček jen šeptal, „moje prateta je čarodějnice.“ Nechal zapůsobit účinek svých slov a na okamžik zmlkl.

Gundolf se dál vydal odměřovat síň dlouhými kroky. Občas se zastavil, levá ruka mu vystřelila k vousu, pohládila ho, pak zase byla spuštěna a Gundolf se dal opět do pohybu. Gut zatím trpělivě vyčkával ve svém obvyklém postoji – přikrčený, s hlavou nakloněnou, s bočním pohledem.

„Znamená to, že by byla tvá teta ochotná pomoci?“ dospěl Gundolf zřejmě k nějakému názoru.

Skrček stále vyčkával.

„Asi mě to něco bude stát hodně grošů, není-liž pravda?“

Na to už Gut zareagoval: „Já bych se rád stal správcem části vašeho území. A čarodějnice budou chtít přístup do vašeho Šedého lesa.“

„Nechám si to projít hlavou.“

O dva dny později, pozdě večer, potemnělá hodovní síň. Gundolf sedí na dřevěné židli a u něj se krčí čtyři postavy – ta nejmenší, úlisná už zdálky, je Gut, další tři jsou zahalené do kutny z hrubého plátna, jsou to ženy. Dvě staré, vrásčité, jedna nečekaně mladá a oslnivě krásná tmavovláška. Již zdálky je patrné, že mezi nimi probíhá obchodní rozhovor.

Jako každý den jsem přišel do služby dříve, než by se očekávalo. Dnes se mi ale moje snaživost nevyplatila, dnes jsem zaplatil za svoji pečlivost nepřiměřenou cenu. Když jsem jako obvykle šel ráno do sklepa zkontrolovat jídlo a stav vody, která se dovnitř dostávala prasklinou ve zdi, zaslechl jsem u hodovní síně hovor, dva hlasy se potichu dohadovaly. Okamžitě jsem poznal ten první. Pán Gundolf. Zastavil jsem se, už jsem chtěl pokračovat, ale nedalo mi to a vrátil jsem se. Zachytil jsem pár slov, ale žádnou větu. Ledová kapka mi sjela po zádech, nejspíš se uvolnila z vápencového stropu. Polekal jsem se a sjel ze schodu. Další věc, co si pamatuji, je pohled na ohavně pokroucenou tvář přestárlé ženy. Bezhlavě jsem se rozběhl z hradu ven, běžel jsem zahradou. Byla ještě tma, najednou jsem pod nohama nic necítil...

Jason přemýšlel, co má dělat. Ležel ve studni, která byla asi pět metrů hluboká a nebyl tu žebřík a navíc se smrákalo. Najednou se mu naskytla odpověď. V té tmě uviděl jakési světlo, které se táhlo z dlouhé chodby. Jason sice v té tmě špatně viděl, ale byl jsi jistý, že ten otvor je stejné velikosti jako on. A protože už byla tma, rozhodl se, že vejde. Po kolenou se doplazel k otvoru a prolezl jím. Všude bylo vlhko a tma a ani záhadné světlo už nesvítilo. Jason měl pocit, že je v pasti. Pavučiny na stěnách, sem tam nějaká krysa, podlaha byla pokryta slabou vrstvou slizu a vody, navíc se strop stále snižoval. Nakonec se musel plazit po břiše. „Nic se mi nestane,“ uklidňoval se Jason, ale pak začal přemýšlet, co ho na té druhé straně čeká.

Hned, jak se Jason osušil, šel se porozhlédnout, co ve studni je. Našel pár chodeb, z nichž jedna svítila. Šlo z ní tajuplné světlo a pronikavý záblesk. A protože je to Jason, tak se do té chodby musel podívat. Z tajuplné chodby byly vidět všechny stíny. A těch stínů nebylo zrovna málo. Jason se nebál a šel dál. Prošel kolem nich, až narazil na portál, u kterého létaly mouchy. Byla u něj láhev s dopisem: *„Až dočteš tento dopis, projdi portálem, dostaneš kouzelnou moc. Splní ti tři přání a ještě víc. Ale ještě před vkročením do portálu prones tohle heslo:*

*„Mít moc, to bych chtěl,
Až tohle přečtu, tak bych ji mít měl.
Co si jiného mohu přát,
Než člověkem stát.“*

Najednou se ozvala veliká rána a Jason něco cítil... Něco nebylo v pořádku. Vždyť mám moc!!!!!! vzpomněl si.

Šel jsem tou dlouhou a vlhkou chodbou snad celou věčnost. Byla mi zima, protože jsem spadl do té proklaté studny. Po chvíli cesty mě začalo nesmírně škrabat v krku, a tak jsem se za něj chytil. Teď nemůžu být nemocný, pomyslel jsem si vystrašeně. Došel jsem až na konec chodby a přede mnou se

objevil hustý a jehličnatý les. A když jsem se rozkoukal, zjistil jsem, že jsem kousek od nějaké mýtiny, kde plápolal oheň. Byl ode mě asi dvanáct stop, ale byl za nějakými houštinami, takže jsem si ho zprvu nevšiml. Šel jsem za tím světlem, ale zarazil jsem se na místě, protože jsem uslyšel, že u ohýnku někdo je. Podíval jsem se tedy pořádně a... Čarodějnice! Dvě byly malé, samá bradavice jedna byla krásná a mluvily nějakým pradávným jazykem. O něčem zrovna živě debatovaly, ale já jsem to neslyšel a zvědavost mi nedala a já se přikradl blíž. A najednou mě spatřily. Jedna čarodějnice mě křečovitě chytla za rameno a zbývající dvě se nade mnou sklonily.

„Cogitare nobis audivit?“ zeptala se jedna z nich. (Myslíte, že nás slyšel?)

„Non scire, sed fortasse...“ nechala větu nedokončenou třetí. (Nevím, ale možná...). Jedna z nich něco řekla a ostatní přikývly. Začaly něco ke mně říkat a mně začal nesmírně hořet krk. Teď jsem ho měl jak v rozehřátých kamnech. Každým slovem a gestem ruky se to jenom zhoršovalo. Cítil jsem se nějak podivně a najednou jsem cítil, jak mým tělem projela ostrá bolest a najednou... Křup! Mé tělo se napjalo, postavil jsem se na zadní a prohnul jsem se v zádech. A spadl jsem na všechny čtyři a zavyl jsem jak pes. Já! Bolest zmizela stejně rychle, jak přišla a já zvedl pohled k těm čarodějnícím. V jejich očích jsem viděl záblesk překvapení, který vystřídal hněv. Nevím, ale rozběhl jsem se co nejrychleji pryč, že za mnou zbyl jen obláček prachu. Proč běžím tak rychle? Vždyť jsem člověk. Podíval jsem si na nohy, zamrzl jsem v pohybu a zaryl jsem drápy do země. Drápy?! Mé nohy byly chlupaté a černé jako noc. Já jsem pes?! Došlo mi, až když jsem se několikrát otočil dokola a zjistil jsem, že mám ocas. Ony mě přeměnily v psa? A bože. Co bude dělat moje rodina? Takhle se k nim nemůžu vrátit? Rozhlédl jsem se a střemhlav jsem se rozběhl do neznáma, ale celou cestu jsem přemýšlel, co budu dělat a jak se z této šlamastiky dostanu.

Následující noc strávil hrabě Gundolf v hostinci U Sta hromů. Popíjel víno a hrál vrhcáby s přáteli. S půlnocí postupně všichni odešli a zůstal zde jen

hrabě a jeho nejlepší přítel Samuel z Vinohrad. Bavili se s krásnými ženami. Najednou uslyšel Samuel zařehotání. „To jsou moji koně!“ poznamenal ve spěchu a vyběhl za splašenými koňmi. Hrabě Gundolf zůstal v hostinci sám, a tak dopil víno a odešel.

Blížil se k lesu a tu si vzpomněl, že si v hospodě zapomněl kabát. Vracel se zpět k hostinci. Najednou v keři něco zašustilo a vyskočili z něj tři vrazi, které před lety nechal hrabě Gundolf umučit. Jeden neměl nohu, druhý oko a třetí měl místo ruky kovový hák. Všichni v sobě ale stále nacházeli dost síly na to, aby se pomstili tomu, kdo stojí za jejich utrpením. Zkrátka hraběte uškrtili. (nezlobte se, že jsem nepopsala všechny podrobnosti, ale věřte, že byste potom neusínali tak sladce)

Když druhého dne ráno našli mrtvého hraběte před hostincem, měli za to, že ho zavraždily čarodějnice. Kdo ale zná krutou pravdu?!

A co se stalo s čarodějnicemi? Ty si pro jistotu našly jiný les. A Gut? Ten prchl s měšcem grošů. Ale daleko neutekl. Jeho tělo bylo nalezeno rozsápané jako po útoku vlka.

Nikdo nevěděl, že se Jason proměnil v psa. Rodina už ho dávno oplakala. Nejvíce jeho zmizení zduřilo Kunhutu. Jason několikrát obcházel mlýn i svůj rodný domov, ale přiblížit se neodvážil. Nevěřil si, že by nikomu neublížil, přece jen ještě plně neovládl svou zvířecí povahu, a když si vzpomněl na Guta...

Při svých toulkách se dostal daleko, ale vždy se pravidelně vracel k hradu, kde kdysi sloužil. Něco ale tentokrát bylo jinak. Našel dveře dokořán otevřené. Vešel dovnitř, ale nikdo tam nebyl. Díval se na všechny strany, ale nikde nikdo. Před ním se najednou zjevila bílá paní, která měla bílé hedvábné šaty.

Jason zaštěkal: „Co tu děláte? Na tomto hradě už nikdo nebydlí.“

Bílá paní mu rozuměla a řekla mu, že sem přišla teprve včera z dalekého Blešenského hradu. Povídali si o tom, jak sem přišli, a co dělali, nebo kde

byli, než přišli na tento hrad. A jak ty roky ubíhaly, Jason měl podezření, že bílá paní je vědma. A byla to pravda. Bílá paní Jasonovi všechno vysvětlila. Navrhl vědmě, že když se tak dobře znají a jsou oba sami, že by si mohli dělat společnost. Jason by vědmě pomáhal a ta by se o něj za to starala. Vědma přijala tuto nabídku. Každý den ho koupala, dávala mu jídlo, chodili spolu na procházky a mazlili se spolu. Jason byl rád, že má takovou paničku. Když ale byla vědma už hodně unavená časy, které prožila, a nemohla se už déle o Jasona starat, vyhledala další vědmu, svou kamarádku, a předala jí Jasona. A takhle si vědmy Jasona předávaly.

1. kapitola – Kunhuta

V jednom malém na růžovo obarveném domečku bydlí holka, jmenuje se Kunhuta. Kunhuta má hnědé vykulené oči, je štíhlá a má dlouhé černé rovné vlasy s pěšinkou na bok a s černou sponkou. Kunhutě je 13 let, je v pubertě a nesnáší rodiče, protože ji ztrapňují, je kvůli tomu drzá a hádá se s nimi. Nesnáší školu, protože se tam nudí. Víte, ona je totiž tákhle moc chytrá. Kunhuta se také zajímá o vzhled – má ráda černou barvu. Každý má ale také nějaké chyby. Kunhuta je totiž sebestředná. No, ale já ji stejně lituji, protože se jí ve třídě smějí kvůli jejímu jménu. Nikdo ji nemá rád, protože ji závidí, že je tak chytrá. Doufejme, že se Kunhuta časem změní, že už nebude sebestředná a že už se jí děti nebudou smát. Ještě ji toho moc čeká, tak neváhejte a čtěte dál.

2. kapitola – Den blbec

Kunhuta nikdy nezapomene na ten den, kdy poprvé do jejího života vstoupila Tao, nezačal totiž vůbec dobře. Dobře ani nepokračoval, ani neskončil...

Březen se chýlil ke konci a Kunhuta se těšila z jara – zimu totiž nenávidí. V pondělí ráno se vzbudila v 6:50 jako vždycky, ale maminka už nebyla doma. Tatínek seděl v kuchyni a četl zprávy z denního tisku. Ale kde ty noviny mohl vzít, když v trafice otvírají až v 7:20, a jak to, že je tatínek tak brzo vzhůru? To všechno bylo Kunhutě divné, ale tatínka se na nic zeptat nemohla, protože se včera večer opět pohádali. To naopak zvláštní vůbec nebylo, protože se Kunhuta s rodiči hádala každý den. Teď se ale zvědavostí neudržela, a tak se tatínka zeptala: „Ehm..., ty už ses vzbudil?“

Tatínek se na ni tázavě podíval a zeptal se: „Áááá Kunhuto, ty ještě nejsi ve škole? Za pět minut zvoní!“

Kunhuta si pomyslela, že si z ní dělá tatínek legraci. „Ale nežertuj, vždyť je teprve 6:55,“ řekla Kunhuta a zvedla hlavu k hodinám na stěně. A tu uviděla kolik je hodin! Nejdřív se lekla, potom zpanikařila a pak si uvědomila, že se o víkendu posunul čas, no a pak už nevěděla co, tak obvinila tatínka, že ji nevzbudil. Ale ten neměl náladu na žádnou hádku, tak Kunhutu vystrčil v pyžamu ven, za ní letěla kabelka a za tou se zaklaply dveře. Kunhuta neměla jinou možnost než běžet s větrem o závod, aby byla ve škole co nejdřív. V tom spěchu se jí rozepnula aktovka a rozsypaly se jí z ní všechny sešity a učebnice. Další smůla... Achjoouo.

Jakmile přišla do školy, čekalo na ni doslova nemilé překvapení – kluci ji hodili do skříňky pavouky. Rychle se oblékla do úboru na tělocvik, aby nebyla celý den v pyžamu. Ten byl bohužel navíc špinavý a Kunhuta vždy lpěla na tom, aby vypadala dobře.

Přišla do třídy úplně rozzuřená na kluky a šla se posadit na svou židli. Když však šla kolem Aleše, podkopl jí nohy a ona spadla. Po zvednutí zase spadla, kvůli rozvázané tkaničce. To už doopravdy nevydržela a utíkala rychle si sama se sebou povídat na záchod. Chvilí trochu brečela, ale potom dostala nápad. Udělá něco tak, aby přitom přistihli Aleše a jeho bandu a pak jim dá učitelka důtku učitele. Šla ze záchodu do třídy, ale zase se jí začali posmívat. Kunhuta je ignorovala. Zazvonilo na hodinu přírodopisu, ve které zrovna dnes chystali na laboratorní práci. Do dveří zrovna vstoupila dívka.

Kunhuta byla začtená do svých zápisů z přírodopisu a našťavaná na posměváčky kluky, když ji upoutal lesk havraních křídel. Nebyla to křídla. To jen drobná postava vplula do dveří; tvář měla zahalenou do tmavých rovných vlasů. Obličej nebylo vidět. Dívka se rychle posadila do první lavice uprostřed k Alešovi. Asi už od třídní učitelky věděla, že volné místo je pouze tam.

Kunhutu bůhvíproč upoutala. Celou hodinu přírodopisu se nesoustředila a myšlenkami bloumala kolem vietnamské dívky. Probrala se, až když se jí učitel přírodopisu otevřeně zeptal: „Kunhuto, s kým budeš na laboratorní práce?“

„Já, já budu s...s ...“ koktala Kunhuta, když uviděla lehce vykrojená ústa, která naznačovala: „Tao“ „Budu ve dvojici s Tao, pane učiteli.“

Záblesk bělma vystřídáný temnou jiskrou ji přesvědčil, že udělala správně. Právě kvůli té jiskře v mandlovém, temném oku odhodila Kunhuta svou přirozenou nedůvěru k lidem, odhodila svůj strach a své předsudky a poprvé sama od sebe se usmála na svou novou spolužačku.

A když o přestávce slyšela: „Ty chceš být doopravdicky se mnou?“ a temné jiskry z očí jen sršely, věděla, možná tušila svým šestým smyslem, že Kunhuta a Tao budou nerozlučná dvojka. Hrozný den ovšem stále nebyl u konce.

Kunhuta běžela na oběd; školní jídelna je mimo budovu, musí se přes školní dvůr. Běhat je zakázáno, ale stejně všichni běhají – čekat dlouhou frontu na oběd nikoho nebaví. Už se blížila k jídelně, když vtom zakopla. Ten okamžik pádu se zdál neuvěřitelně dlouhý – běh v hlubokém předklonu, naděje, že to vybere, ještě krok, dva, tři... a byla na zemi. Tepláky jsou na kolena rozervané, začínají nasakovat krví, triko se na levém lokti páře... Co teď? Takový trapas, kolikátý v řadě, myslí si Kunhuta. No nic, na oběd se jde.

Po cestě domů Kunhuta přemýšlela nad tím, jaké nespravedlnosti se jí dnes staly. Za všechno mohl ten Aleš. Teda za zaspání ne, ale za to ostatní ano. Celý den se jí ve škole vysmíval a ostatní se přidali. Nastražili na ni pavouky. Nastavovali Kunhutě schválně nohy a Kunhuta o ně celý den klopýtala. Navíc si na obědě polila své oblíbené tričko džusem, když do ní Alešovi kamarádi strčili. Kunhuta z toho byla nešťastná. Teď už ale mířila k domovu a tam se jí už nic hrozného nestane. Zrovna v tu chvíli kolem projelo vysokou rychlostí auto. Kunhuta se tak lekla, že uskočila a spadla do blátivé kaluže. Postavila se a bahno z ní jenom teklo. Boty měla úplně zničené. S pláčem se rozeběhla domů. Vytáhla si deníček, do kterého si chtěla postěžovat, tak jak to dělá už několik let, ale zavadila loktem a vylila si do něj inkoust. Tohle je opravdu den blbec, pomyslela si Kunhuta a raději šla spát.

3. kapitola – Domácí doučování

Tao se ve škole moc nedařilo, protože neuměla pořádně česky. Kunhuta se nabídla, že se bude s Tao učit. Začaly se scházet u Kunhuty doma.

„Co být ta ... zakovska knížka?“ tázala se Tao.

„To je sešit, kam se zapisují známky,“ odpověděla Kunhuta.

„Ty myslet học sinh cuốn sách?“

„Eeee, asi.“

„Ale proč ty mít v sešit, kam se zapisují známky, samá jednička? To ty mít tolik chyba?“

„Kdepak,“ zasmála se Kunhuta, „tady se známkuje jinak než u vás – jednička je nejlepší, pětka nejhorší.“

„Aha, víš, Kunhuta, jedničku měl u nás ve třídě vždycky Anh Dung – on být tak silný. Srdce se mně rozbušit, když já vzpomenout na něho.“

„Poslyš, proč se tady bavíme o škole? Je víkend, volno...“

„O čem ty chtít bavit?“ ptá se Tao.

„Nevím, nejsem moc společenský typ,“ povídá Kunhuta a u toho vytahuje z batohu velký růžový sešit.

„Co to být? Další žákovská knížka?“

„Ne,“ směje se Kunhuta, „to je můj deník. Mám tam ta největší tajemství a nikdo o něm neví. I když...můžeš ho psát se mnou. Ty přece nikomu nevykecáš, co si tam píšu. Slibuješ?“

Potom se dlouho nic neozvalo, Tao neodpovídala. Nebylo to proto, že by Tao nechtěla odpřisáhnout, ale protože nevěděla, co je to vykecat. Naštěstí byla Tao velmi chytrá, a tak si vše domyslela. Společně potom do deníku naplánovaly svůj první výlet.

4. kapitola – Výlet do Plzně

Jednoho dne se Kunhuta rozhodla, že vezme Tao na výlet. Marně přemýšlela, až... „Plzeň, vezmu ji do Plzně,“ řekla Kunhuta. Jak řekla, tak udělala. Vzala Tao do Plzně. Jakmile jí to Kunhuta řekla, Tao byla radostí bez sebe.

Kunhuta si vzala do vlaku všechno učení a začala Tao vysvětlovat, jak co má dělat. Kunhuta se také zeptala, jestli se jí v Jánských Lázních líbí.

„Zpočátku moc ne, protože nemít žádné kamarády, ale když najít tebe, tak se mi tu začít líbit,“ odpověděla Tao. „Být tu krásně čerstvý vzduch a být tu hodně školních aktivit, a že být Kunhuta její kamarádka.“

Kunhuta se jen usmála.

Kunhuta nabídla Tao, jestli by s ní nechtěla chodit do tanečního kroužku. Tao kývla, že ano. A potom se bavily o klucích ze třídy. Říkaly si různé vtipy, a jak si tak povídaly, málem zapomněly, že mají vystoupit.

„Ach jo. Škoda, že už musíme jet domů. Je to tu hezké,“ povzdychla si Tao. Nasedly do vlaku a jely. Ze začátku to byla divná jízda. Obě mlčely a dívaly se z okna. Ale potom Kunhuta promluvila: „Viš, Tao, no...“ Nějaká slova z ní Tao dostala, ale potom začala Kunhuta konečně mluvit sama. „Tao, ty jsi moje jediná a nejlepší kamarádka. Jsem třídní šprtka a nikdo mě nemá rád. Hlavně ty nebuď sebestředná a buď kamarádká, ať nedopadneš jako já.“ Tao asi pět vteřin mlčela, pak začala plakat, objala Kunhutu a šťastně řekla: „Nikdy nemít kamarádku, která by si mě vážila, až doteď. Všichni mě odbývají. Děkuju, Kunhuto, moc.“

5. kapitola – Poznávací výlet do Prahy, při kterém Kunhuta a Tao potkají vědmu a jejího psa

První výlet se děvčatům povedl, a tak přemýšlely o další cestě. Netrvalo dlouho a volba padla na hlavní město.

Když už konečně nadešel den, kdy měly vyrazit, sešly se holky na vlakovém nádraží. Kunhuta Tao vysvětlila, že tato cesta bude hodně dlouhá, aby se nebála, že se někde ztratí. Po cestě si povídaly a smály se na celý vlak.

„To být paráda, že dnes jedem do Prahy,“ jásala Tao.

„Jsem ráda, že jsi ráda,“ usmála se Kunhuta, „jak ti dopadla ta písemka z fyziky? Ta, co jsme se na ni učily tři dny.“

„No, já nevím. Myslím, že jsem spočítat všechny příklady, kromě poslední.“

„Hm, tak to je fajn, to bude nejhůř dvojka,“ zamyslela se Kunhuta. „Ty, Tao,“ pokračovala, „proč jste vlastně odešly z Vietnamu?“ Kunhuta už o tom dlouho přemýšlela. Čekala na vhodnou příležitost, nikdy nebyla zrovna

svěřovací typ, ale řekla si, že si s Tao nečekaně dobře rozumí. Cítí se s ní přirozeně, občas ani nemusí mluvit a obě vědí, na co ta druhá myslí.

Tao zaváhala, moc se jí o tom mluvit nechtělo, ale potom začala. Její bledá kůže mírně zčervenala. Kunhuta už se bála, že to přepískla, když Tao tichým hlasem promluvila: „Víš, mamka s táta se hádat. Už dlouho. Oni se ...“, hledala správné slovo.

„Rozvedli?“ napověděla Kunhuta.

„Ano.“ Nějakou dobu bylo ticho. Kunhutě bylo Tao líto.

„To u nás není jednoduché pro ženy. Mamka tady mít sestru. Šlo to rychle.“

„No jo, s rodiči to není nikdy jednoduché,“ povzdychla si Kunhuta.

„Ale ty mít oba!“ podotkla Tao. A Kunhuta se nad tím pozastavila. Přemítala, že vlastně ti její rodiče nejsou tak špatní. Zkusím se s nimi méně hádat, předsevzala si, ale nahlas nic neřekla.

Chvilí zase bylo ticho. Děvčata jen vnímala bublavé kodrcání vlaku po kolejích.

A jéje, jdeme k vlakovému nádraží. Nesnáším vlaky. Je tu hlučno, smrdí to tu a všichni cestující na mě dělají poťouchlé grimasy a šišljají: „To je ale klášný pejsek! Jakpak se jmenuje?“ Často mám chuť říct: „Alfréd Malére, vévoda korutanský, markrabě braniborský, výborný houslista a na klavír nejsem taky vůbec špatný.“ Uf, to skutečně nemám rád, tyhle výstupy do vlaku. Jednou, ještě jako štěně, jsem spadl do kolejiště.

„Ale nevykládej, před pěti sty lety vlaky nebyly,“ zachytil jsem tuto Sibylinu myšlenku, ironická jako vždy.

Co to tady cítím? Tahle vypadá jako moje sestra – má dlouhé černé vlasy. Ale moment, to není pes! To je člověk!!! Něco mě k nim táhne. Nedokážu to přesně popsat, ale je to něco, jako když vás čeká něco úžasného. Tady se začíná rodit přátelství, na to mám čuch.

„Myslíš ty dvě dívky vedle? Pojďme si k nim přisednout.“

Tvé přání je mi rozkazem, paničko. Vyzkouším si je. „Haf, haf.“ Hm, dívky neříkají nic hrozného, ani si nic špatného nemyslí. Možná kdybych jim řekl, co jsem zač, přijaly by to a mohli bychom být kamarádi. Dokonce na mě teď volají a čtou ze známky moje jméno. Ano, řeknu jim to, ale až na další zastávce.

„Kunhuto, proč ostatní ve třídě s tebou nemluvit,“ Tao to asi dlouho leželo na srdci. Kunhuta si pomyslela, že hledala vhodnou chvíli na takovou otázku stejně jako ona. Nebyla si ale jistá, jestli je schopná odpovědět. Něco přece říct musím, peskovala se v duchu, přece ji nezklam, ona mi také věřila.

„Tao, to je hrozně těžké říct. Nech mě chvíli přemýšlet,“ požádala Kunhuta Tao nečekaně roztřeseným hlasem. Z úvah obě vytrhla žena, která právě nastoupila a sedla si na sedadlo nedaleko od nich. Měla s sebou psa. Děvčata ho zavolala a prohlédla si jeho psí známku. Jmenoval se Jason. Po chvíli si žena přesedla přímo k nim. Chvíli se na sebe dívaly, až se Tao zeptala: „Kdo vy?“

„Žena, která věští!“ odpověděla záhadná paní.

„Vy jste vědma?!“ vykřikla nadšeně Kunhuta.

„Ano, jsem!“ odpověděla.

Potom si pořád měly co říct. Povídaly si celou cestu, až málem zapomněly, že mají vystoupit.

Rozloučily se s vědmou, ale ona řekla, že také vystupuje. Hned, jak vystoupily, zblízka si vědmu prohlédly. Měla velmi vrásčitou tvář a podmalované oči, na uších kulaté náušnice a náhrdelník s pírkou, oblečena byla do široké róby s kytkou na rameni. Měla široký účes s černým šátkem a tmavě šedé vlasy. Pak se jejich cesty rozešly.

Při příjezdu do Prahy musely vytáhnout foťáky, protože ani Kunhuta netušila, jak může být Praha krásná. Jako první navštívily orloj. Bylo zrovna dvanáct hodin, takže se podívaly na představení, které je tam vždy v celou hodinu. Poté si daly dobrý oběd a po něm šly opět zkoumat Prahu. Další cesta vedla na Karlův most. Celý si ho prošly. Tao ani ve snu netušila, jak je Praha nádherná. Následující zastávka byla u Pražského hradu. Odtud měly krásný výhled na celou Prahu. Udělaly si pár fotek na památku a šly dál. Obešly celý hrad.

6. kapitola – Cirkus

Když vědma s Jasonem vystoupili z vlaku a rozloučili se s dívkami, šli na menší náměstí na okraji města. V tuto dobu tam měl být cirkus Luna. Vědma si potřebovala něco vyřídit s kouzelníkem Paulem. Paul ji kdysi, když ještě vědma pracovala u cirkusu, ukradl její věštecké karty, které byly velmi cenné. Od té doby ho vědma hledala, ale až teď se k ní dostala informace, kde by Paul mohl být.

Na náměstí stál opravdu obrovský stan a kolem něho byla spousta dětí a dospělých. Všichni se hrnuli dovnitř na představení. Vědma i s Jasonem přistoupila k prodejně lístků a koupila si lístek. Představení už začínalo, tak se ani nestihla rozhlédnout po šapitó. Principál všechny přivítal a začalo představení. Byli tu různí akrobaté, krotitelé a klauni. Jako poslední přišel na řadu kouzelník Paul. Měl úchvatné číslo a i vědma musela připustit, že je dobrý.

Po skončení představení odešel Paul za oponu. Na to vědma čekala. Zvedla se a s Jasonem proklouzla za oponu. U stolu tam seděl Paul a popíjel kávu.

„Přišla ses podívat na představení? Už je to dávno, co jsme se viděli,“ řekl Paul a dál popíjel kávu.

„Viděla jsem lepší,“ řekla vědma, ale sama tomu nevěřila. Paul byl bezpochyby nejlepší kouzelník. „Vrať mi mé karty,“ štěkla na Paula a v obličeji začala červenat. Jason u ní zaujal bojový postoj a zavrčel.

„Snad není tak zle. Copak ti nestačí pes?“ výsměšně se zeptal Paul. Vědma už chtěla začít křičet, když v tom Paul vstal a pronesl kouzelnou formuli.

Najednou oba stáli v cirkusové maringotce. „Promiň, ale nechtěl jsem, abys křičela na celé šapitó. A ty karty ti nevrátím. Jsou velmi mocné, a tak si je ponechám,“ řekl s klidem Paul a posadil se ke stolu.

„Ale ty karty jsou moje. Tak mi je vrať, nebo, nebo...“ vědma najednou ztratila hlas.

„Nebo co?“ zeptal se kouzelník výsměšně. „Neměla jsi sem chodit,“ řekl a pokračoval neskutečným návačem španělský vět a spousty citoslovčí, na jejichž rozeznání byste nepotřebovali slovník. Sybila se se stejnou energií a zápalem bojovníka, začala nápor slov vracet Paulovi.

Jason, naprosto vyvedený z míry, začal poskakovat kolem a štěkat na kouzelníka. Ten však nedbal na psovo varování a křičel na Sybilu dál. Mexický cirkusák hájil své tak prudce, až se zdálo, že Sybilu dokonce uhodí. A tak se málem stalo, Sybila se už chtěla otočit a hádku ukončit jako moudřejší z nich, když v tom se Paulova ruka natáhla do vzduchu. Výšky dosáhla úctyhodné na muže tak malého vzrůstu (Co byste čekali od jezdce na poníku? Metr devadesát?), ale cíl nezasáhla. Jason v tom momentě přetrhl vodítko a vrhl se na násilníka celou svojí vahou. Ten byl povalen jako starý dub, dopadl na zem s mohutným žuchnutím. „Vzdal se, odporný člověče!“ štěkl Jason. Kouzelník s hrůzou v očích zahrabal nohama do prázdna, vzápětí však našel to správné místo, odhodil Sybile k nohám její karty a vyrazil rychlostí světla zpět k šapitó.

7. kapitola – Za tajemnými dveřmi v Praze

... Po několikahodinovém chození po městě řekla Tao: „Bolet nohy, Kunhuto, pojď sednout, tady být lavička.“

„Ráda,“ souhlasila Kunhuta.

Chvilku tak seděly, když Kunhuta spustila: „Mně pořád leží v hlavě ten pes a ta zajímavá paní v dlouhých šatech.“

„To být zvláštní, mně teda v hlavě neleží, mně tam sedí. Takového psa já ještě neviděla,“ smála se Tao.

I Kunhuta se rozesmála: „To se tak v češtině říká, že něco leží v hlavě, znamená to, že na něco myslíš. Jé, podívej, co je to tam v tom stínu?“ Kunhutinu pozornost upoutal starý dům naproti lavičce.

Obě zvědavé dívky vyskočily a šly se podívat. Ve stínu se skrývaly dveře. Ne jen tak nějaké, obyčejné. Ale okované, těžké, se starobylou vysoko položenou klikou.

„My je zkusit!“ vykřikla Tao.

„No, já nevím,“ váhala přece jenom Kunhuta. Ale když viděla ten známý potměšilý záblesk v Taoiných očích, nechala se také unést.

Pomalů stiskla těžkou kliku. Šlo to ztuha, ale bylo patrné, že dveře nejsou zamčené.

„Ích,“ vypískla Tao. Obě společně zatlačily a dveře povolily. Do malé místnosti pronikl paprsek světla. Zdála se útulná, na zdech byly obrazy ve zlatých rámech. Děvčata vytáhla mobil, aby si posvítila, a vkročila dovnitř.

Jen co obě překročily práh, dveře se s typickým praskotem zavřely. Dívky k sobě skočily a chytily se za ruce. Zrychleně dýchaly a srdce jim tlouklo na poplach. Přiskočily ke dveřím a snažily se je otevřít. Marně. Ještě několikrát zalomcovaly klikou. Ta však zůstala nehybná.

„Kunhuto, já bát,“ prolomila jako první ticho Tao.

„Já taky bát. Teda, já se taky bojím, Tao, a pořádně,“ hlesla rozechvělým hlasem Kunhuta.

Chvilí byly ochromené strachem, ale pak spontánně začaly prozkoumávat místnost. Najednou to nebyla malá útulná místnůstka. Nějak narostla. Kunhuta s Tao po sobě střelily pohledem plným děsu. Z nerovného stropu visely pavučiny, kouty byly plné haraburdí. Na podlaze se válely chuchvalce prachu. Ale to nejstrašnější, to, co se objevuje jen v nejhorším béčkovém hororu, nebylo vidět. Bylo to slyšet. Zpočátku tichý kvílivý chechtot postupně nabýval na síle. A na síle nabýval i jekot dívek.

„Pomoc! POMOC!“, křičely dvojhlasně a bušily do dveří.

„Whuf, haf,“ ozvalo se za nimi.

Bledé, zlité ledovým potem se otočily. A ... podívaly se do temných očí ... psa.

Jason se tlapami opřel do dveří a ty najednou povolily, dívky oslepilo slunce. Před dveřmi už čekala vědma.

„Co, jak, jak ses zde objevil, co to má znamenat?“ ptala se ještě vyděšeně Kunhuta.

„Vy zvědavci, nemůže vstupovat do všech dveří, co vás napadne. Tady Jason by mohl vyprávět, jednou prošel portálem a stal se z něj pes!“ nasupeně ze sebe vyrážela vědma.

„Takže Jason být někdy člověkem?“ došlo Tao. Děvčata se zvědavě dívala z Jasona na vědmu, pak na sebe a zase na psa.

V tu chvíli se Tao podívala na hodinky, nemohla uvěřit svým očím, že už je tolik hodin. „Už muset jít na vlak,“ řekla Tao. Tak si holky připravily jízdenku a šly k vlaku. Nastoupily do vlaku a pořád si představovaly, že jsou v Praze. Probíraly všechny události. Ještě se několikrát otráslly strachem, ale jinak zpáteční cesta utekla jako voda.

Po příjezdu na nádraží se vydaly cestou k domovu. Přišly domů a vyprávěly svým rodičům, jak prožily celý den a krásně si jej užily. Myslím si, že mají dlouho na co vzpomínat.

8. kapitola – Čaj u vědmy

Byla sobota, blížila se pátá hodina. Právě v 17:00 se měla Sybila, Tao a Kunhuta sejít u kašny Tří císařů. Kunhutě i Tao bylo divné, že by Sybila – vědma bydlela ve vilové čtvrti. Sybila už tam na ně čekala. Nebydlela tam, ale měly tam sraz, protože odtud odjížděl autobus, který jezdil do malé, tajemné ulice kde vědma bydlela. Jmenovala se Upoutavá a opravdu holky upoutala. Byly tam vysoké domy a mezi nimi i jeden maličký domek, velice starý ale útulný. Nad dveřmi byla nepříliš čitelná cedule „Věštírna u Sybily“.

Sybila otevřela dveře, které vzápětí vydali velice nepříjemný zvuk. Všichni vstoupili dovnitř. Tao údivem vydechla a Kunhuta se nezmohla ani na to. Všude na stěnách byly dlouhé červené závěsy. Kolem kulatého stolu byly čtyři taburety. Vědma vybídla holky, ať se posadí. Než se stačily Tao s Kunhutou vzpamatovat z údivu, přinesla vědma čaj. Spíš takovou zelenou tekutinu, která připomínala čaj, ale rozhodně tak nechutnala. Kunhutě to nechutnalo a Tao už vůbec ne, ale ze zdvořilosti to vypily. Potom odkryla

vědma křišťálovou kouli. Konečně se Kunhuta zmohla na slovo: „To je křišťálová koule?“ „Ano“ odpověděla vědma a z jejích očí bylo jasné, že bude věštit.

„Komu mám, děvčata, vyvěštit, co o sobě ještě neví, jako první?“ zeptala se vědma.

„Raději Tao. Já o sobě vím všechno,“ řekla Kunhuta s hodně sebevědomým výrazem ve tváři.

„Jen aby ses nezmýlila. Nechci tě podceňovat, Kunhuto, ale nechtěla bys to zkusit? Možná budeš překvapená.“

Kunhuta hodila nevěřící pohled, ale potom si uvědomila, že osoba jako Sybila nemluví jen tak do větru.

„Když myslíte a udělá vám to radost, tak to pro mě za mě zkusím.“

Sybila se spokojeně zatvářila, ale tento pohled urychleně vystřídal vážný výraz. Položila ruce na věšteckou kouli a mírně ji nadzdvihla. V tom ji ten vzácný předmět vyklouzl z rukou a roztříštil se na tisíce střípků!

„Bum, bác!“ vykřikla Tao.

„Klid, klid mám ještě karty,“ uklidňovala je vědma, ale sama si nebyla jistá, jestli věštění z karet nezapomněla. Přece jenom to je už dávno, co naposled věštila z karet a nyní byla její nejlepší přítel křišťálová koule. Nechtěla své hosty zklamat, takže přes všechny obavy a pochybnosti vytáhla z hedvábného pytlíčku hromádku zažloutlých karet. Vyložila je na stůl a vyzvala Kunhutu, ať otočí jednu kartu.

„Kunhuto, karta, kterou jsi obrátila, znamená: Minulost se ti stala osudem,“ řekla s jistotou vědma. „Otoč další kartu, prosím,“ Kunhuta otočila další kartu. „Tato karta znamená: Magie jména! Obrát další kartu! Tohle by mě moc zajímalo,“ vědma byla u vytržení z téhle předpovědi. Kunhuta tomu moc nerozuměla, ale i přesto otočila třetí kartu. „Páni, spodek srdcový? To znamená: přízeň s pážetem nebo sluhou,“

„Kunhuto, ja bych říct, že tvůj psedek být Kunhuta, jako ty,“ řekla Tao.

„Ano, přesně tak, a ten tvůj předeek byl příbuzný s nějakým sluhou,“ přitakala vědma.

Jason zaštěkal.

„Jasone, ty chceš říct, že to ty jsi tím sloužícím?“ zeptala se vědma.

„To být hrozně složité. Já, Kunhuto, my muset jít. Maminka už určitě čeká na nás!“ Tao opět zodpovědně popoháněla Kunhutu.

Jason dívky doprovázel domů. Nejprve se odpojila Tao. Kunhuta už také byla na zápraží, položila ruku na chlupatou psí hlavu a povzdechla si. Zahleděla se Jasonovi do očí a něco v nich ji pobídlo, aby se začala svěřovat. „Jasone, mně je tak těžko. Jsem moc ráda, že mám teď Tao, ano, a tebe, ale ve škole nejsem oblíbená. Kluci mi pořád něco provádějí, hlavně Aleš, ale ty mi pomoci stejně nemůžeš. Ale děkuju, žeš mě vyslechl. Už musím jít,“ podržela Kunhuta ještě jednou Jasona po hlavě a se svěšenými rameny vstoupila do domu.

Jason ještě několikrát kníkl a pak šel taky.

9. kapitola – Brno

Jednoho rána se Kunhuta a Tao vzbudily, vyběhly v pyžamech ven a běžely k sobě.

„Dobré ráno!“

„Dobré lano!“

„Ráno,“ opravila Tao Kunhuta.

Sotva to dořekly, zjevila se před nimi velká cedule, na které byl nápis: DNES V BRNĚNSKÉM MUZEU EXKURZE VYŠETŘOVÁNÍ. A pod tím byla namalovaná malá lupa a čepice s kšiltem.

„Půjdeme se tam podívat,“ řekla Tao vítězně.

Rychle se šly nasnídat a připravit na cestu.

Šly na nádraží a nasedly do vlaku. Cestou malovaly osoby, co s nimi jely. Jeden pán byl plešatý, jedna paní měla hřívu jako lev.

„Proč jsi namalovala tomu pánovi zelené vlasy?“ ptala se Kunhuta.

„Protože my nemít plešatou pastelek,“ řekla Tao.

„Jo, ten vtip znám,“ brblala Kunhuta.

Konečně dorazily a vešly do muzea. V první místnosti byl model místa činu, kde se našly krevní stopy, nůž, kousek z oblečení pachatele, šlápota a otisky prstů. Šlo o vraždu. Postupovaly dál. V malilinkatých kelímečkách na stole byly kapky krve. Pod mikroskopem se každý mohl podívat a porovnat krev z místa činu s krví podezřelých. Postupovaly dál. Na noži nebyly jenom

krevní stopy, ale i otisky prstů. Ve stroji se porovnávaly otisky prstů z místa činu s otisky prstů podezřelých. Bylo to velice zajímavé. Přestože se děvčata od otisků nechtěla odtrhnout, musela jít dál. Na místě činu se také našly šlápoty. Policisté je odlili a vzali boty k porovnání. Odlitek a boty se dívkám také moc líbily, ale šly dál. Na místě činu zanechal pachatel také vlákno ze své košile. Pod mikroskopem dívky porovnávaly, zdali je vlákno podezřelých stejné jako z místa činu. Šly do poslední místnosti, kde zjistily, jestli vše odhalily správně. Nakonec to správně nezjistily a podívaly se, co udělaly za chyby a jaké je jméno pachatele.

10. kapitola – Zubštejn

Holky se domluvily, že si před dalším výletem dají sraz na rohu ulice v 8:30. Kunhuta už čekala 15 minut. Nakonec Tao už konečně přišla. Kunhuta se zeptala: „Kde jsi byla tak dlouho?“ a Tao odpověděla: „Promiň, zaspát jsem.“ Holky už to dál neřešily, protože jim jel v 9:00 vlak. Ještě jsem vám ani neřekla, kam jedou. Vypravily se na málo známou zříceninu hradu Zubštejn, kde prý bývali zubři. Na poslední chvíli přiběhl k vlaku i Jason.

Jason a holky si sedli hned do prvního vagonu. Povídali si o tom, jestli tam opravdu byli zubři a také se nemohli dočkat, až tam budou. Říkali si, že by tam mohly být sochy těch zubrů. Když přijeli na nádraží, museli jít ještě velký kus pěšky. Jak uviděli část hradu, už si mysleli, že tam budou, ale mýlili se, byla to ještě hodně velká dálka. Když konečně přišli k hradu, byli nadšení. Hrad byl hezký a velký. Holky vytáhly foťáky a ihned si ho musely vyfotit.

„Zubštejn je velmi půvabné místo že?“ řekla Kunhuta svým společníkům.

„Ano, to být velmi půvabné místo,“ řekla Tao.

Nebyli na hradě sami. Prohlížela si ho ještě početná skupinka turistů. Na chvíli se k ní přidali, když však Jason začal vrčet, pomalu a nenápadně se odpojili od skupiny. Chvíli bloudili. „Nevěřím, že jsi tu někdy byl!“ řekla Kunhuta.

„Já nevěřit víc,“ připojila se Tao.

Jason zuřil. Vtom začal vrčet. Následovala spleť chodeb a spousta dalších zajímavých zákoutí, ale pak se konečně dostaly na zahradu, kde byla

studna. Naklonily se nad ni a do toho ticha konečně promluvila Kunhuta: „A co budeme dělat teď? Skočíme tam, nebo co vlastně uděláme?

Jason příliš dlouho neváhal. Se spontánností psa s rozběhem do studny skočil.

„Jasonééé!“ synchronně zakřičely Kunhuta s Tao.

Je to deja vù? Tady už jsem přece byl. Ta stejná tajuplná chodba plná vlhkých stínů a v dálce světlo. Je to tak dávno. Ale jít musím, je to můj osud. Nemám rád vlhké tlapky; kdo by to byl řekl, že tady bude stále vlhko, studna je už přece tolik staletí nepoužívána. Už to vidím. Portál. Něco se zde převrací a syčí. Musím projít. Cože? Pořád jsem pes? Ale už mi nejde kouzlit. Haf, ach jo, co teď?

Za chvíli Jasonovi ubyl ocas, uši, srst, postavil se na zadní. Jason se konečně po 583 letech stal člověkem. Protahoval se, užíval si chůze po dvou. Trochu mu chybělo vrtění ocasem, ale zase mohl mluvit. „Jason, Jason“ vychutnával si své jméno. Když se dostatečně nabažil svého lidství, začal se rozhlížet po Kunhutě a Tao.

„Kunhuto, Tao, holky, kde jste?“ volal. Vtom je zahlédl. Udýchané k němu běžely.

„Jasone, jsi to ty? Jsi v pořádku? Měly jsme takový strach!“ vyjádřila se Kunhuta za obě, Tao totiž jen oddechovala.

„Ano, jsem to já, ve své lidské podobě,“ odpověděl pyšně Jason, „je to trochu nezvyk, přece jen je to dlouho, ale nebojte, jsem víceméně v pořádku. Jen se teď trochu bojím toho, že musím do školy, ale dokončíme, co jsme slíbili...“

Epilog – ve škole

„Dobrý den,“ řekl jeden z učitelů na chodbě, „počkat, to je nový žák?“

„Ano,“ odpověděl pan ředitel, „jmenuje se Jason.“

„Kolik má roků?“ zeptala se učitelka.

„Má 13, budu ho učit já,“ řekla paní učitelka Nováková.

Hned jak zazvonilo, vešel Jason do své třídy. Kunhuta a Tao v něm poznaly svého čtyřnohého kamaráda. Celou hodinu se nesoustředily na nic jiného, než na Jasona. Po zaznění zvonku na přestávku se sešly s Jasonem. On jim ještě jednou připomněl, proč je vlastně ve škole a proč se přeměnil na člověka. Kunhuta ale začala být nějaká smutná.

Jason se jí hned zeptal: „Proč jsi smutná, Kunhuto?“

„Ále,“ řekla Kunhuta, „tam ti kluci se mi pořád posmívají.“

Vtom se Jason rozhodl, že to začne řešit. Měl štěstí, šla kolem paní učitelka a Jason využil příležitost a vše paní učitelce řekl.

„Jasone, udělal jsi moc dobře, že jsi mi to řekl. Od této chvíle se ti, Kunhuto, nikdo nebude smát,“ reagovala paní učitelka.

„Moc vám všem děkuji, hlavně tobě, Jasone, nebo bratranče?“ řekla Kunhuta a s radostí ho objala.

Co vznikne z devíti slov?

Paprsek

Tancovat

Opera

Půlnoc

Překrásný

Děšť

Pláště

Kamení

Únava

O líné ploštici Ireně – Tereza Wagnerová

Dnes bude hezky, pomyslela si **ploštice** Irena. Irena je nejlinější ploštice na celém paloučku, a tak se nemůžeme divit, že celý den trávila poleháváním hromadě **kamení** a nechala si **paprsky** hrát své tělíčko.

Únava na ni doléhala. Asi si schrupnu, řekla si. Za chvíli už pochrupovala a byla ve svých snech. Najednou ucítla na svých zádech něco těžkého. S výkřikem se probudila a odskočila. „Moc se omlouvám,“ ozvalo se jí ze zad. „Slez ze mě“ zakřičela Irena a shodila neznámého návštěvníka ze zad. Ten s žuchnutím dopadl na zem. „Au. Nemusíš být tak zlá,“ řekl návštěvník. „To jsi ty, Veroniko?“ zeptala se Irena překvapeně. Ano, byla to ploštice Veronika. „Samozřejmě, že jsem to já,“ řekla Veronika a začala si rovnat krovky. „Co tady děláš?“ zeptala se stále překvapená Irena. „**Tancuji** tu. Musím se připravit na dnešní **operu**. Hraji hlavní roli a..“ dál už to nestihla doříct, protože ji Irena přerušila. „Běž si tancovat jinam. Mě tvá opera nezajímá a nech mě spát,“ řekla našťavaně Irena a překulila se na druhý bok. Veronika smutně odešla. Ta Irena je fakt zlá, pomyslela si.

Další, co Irenu vzbudilo, byl **děšť**. Příšerný déšť, který jí padal na krovky. Byla už velká tma a Ireně začala být zima. Tak promáčená nemůžu letět, s hrůzou si pomyslela. Drkotala zuby a pomalu se šourala po paloučku. Nemohla nikde najít cestu, která vede k ní do domečku. Déšť všechno smyl. Co teď? Kde najdu cestu? Irena začala být zoufalá. V noci je to pro drobný hmyz venku moc nebezpečné. Náhle uviděla před sebou nějaké broučky. Záchrana, pomyslela si. „Prosím pomozte mi. Ztratila jsem cestu domů. Nevím, kam mám jít. Jsem ploštice Irena, jistě mě znáte,“ zavolala na ně. Broučci se na ni otočili a zavolali: „Proč ti máme pomáhat? Ty jsi nám nikdy nepomohla. Pořád si na všechny zlá i na svou sestřenici Veroniku. Najdi si cestu sama.“ Broučci zmizeli Ireně z očí. Ta začala velmi plakat. Celá promrzlá si lehla na zem a usnula.

„Vstávej Ireno,“ zašeptal hlas. Irena na sobě cítila teplou deku a praskání dřeva. Otevřela oči a zeptala se: „Kde to jsem?“ „Jsi u mě doma,“ ozval se hlas. Teď Irena viděla, kdo je její zachránce. Byla to Veronika. „Veroniko,

proč mi pomáháš? Byla jsem na tebe přece zlá?“ zeptala se Irena provinile. „Co bych to byla za sestřenici, kdybych ti nepomohla,“ usmála se Veronika.

Najednou se Irena rozkřikla: „Dnes máš tu operu, musíme na ni rychle vyrazit!“ „Už to nestihnu,“ řekla Veronika smutně. „Ale stihneme. Pojď,“ řekla Irena a vzala Veroniku za ruku a táhla ji k paloučkovému divadlu.

Ptáte se, jestli to stihly? Samozřejmě, že ano. Těsně před **půlnocí** dorazily do divadla a Veronika nádherně zatancovala publiku. V první řadě seděla Irena a moc ji podporovala. Uvědomila si, že už nikdy nesmí být na nikoho ošklivá a zlá. Jinak by na ni ostatní byli taky oškliví a zlí. I když se mi dnes staly nepříjemné věci, tento den je **překrásný**, pomyslela si a hned začala tleskat, protože vystoupení skončilo.

Od té doby byly Veronika a Irena nerozlučné.

Jan Smutný

Kamení lemovalo okraj lesní tůňky a vlnky unaveně **tancovaly** po hladině. Poslední **paprsek** slunce pronikal listím stromů, avšak v lese bylo temno, jako by byla **půlnoc**. Šumění listí a foukání větru tvořilo nejčistší melodii, hudbu přírody. Ale žádné lidské ucho neslyšelo, ani nevidělo tu **nádheru**. Jenom malá **ploštice** pod kamenem pozorně poslouchala a usínala. **Únava** by ji zmohla dávno, ale silou vůle se držela při plném vědomí. V okolní krajině se v **dešťových** kapkách odrážela šed' domů a barevná světla výkladů. Kola aut nehrála žádnou melodii, jenom hučela.

Jezírko uprostřed lesa bylo tak kouzelné a nedotknuté, až by člověk věřil, že ho nikdo neposkvrnil pohledem. Jenom snad diváci v téhle dojemné **opeře**. Ptactvo a zvířata ostatních rodů a druhů. Všichni ti tvorečkové z lesů a luk, z horských plání. Neznám holuba, který by tak pozorně poslouchal divadelní představení, odehrávající se na ulicích města. Neznám člověka, kterému se líbí hluk hromadné dopravy a zničené ulice.

Zatímco v přírodě se skrývají nezapomenutelné pohledy, člověk raději obdivuje falešné světlo civilizace a své odloučení od přírody. Člověk je pořád jenom zvíře, nezáleží na tom, jak moc se povyšuje nad ostatní tvory. Ptám se vás, jste víc než obyčejný lesní pták? Má váš život větší cenu? A ptám se sám sebe, to příroda zamýšlela zničit sama sebe skrz své děti? Nebo snad bůh? Nebo jakákoli síla, která vytvořila člověka?

Lucie Riglová

Paprsek luny bílý,
míří na hromadu **kamení**.
Když tu, za svitu měsíce,
pozoruji **tanec** malé **ploštice**.

Byl to **překrásný** sen,
vidět tyto malé tvory o **půlnoci** jen.
Kdy i budova **opery**,
svítila do dáli.

Až **déšť** a **únava**,
provedou mě do sychravého rána.

O ploštici Žofii, která se chtěla naučit tancovat –

Natálie Stárková

Byla jedna **ploštice**, která se jmenovala Žofie. Chtěla se naučit **tancovat**, protože chtěla hrát v **opeře**. Když ale zkoušela na paloučku své tanečky, vůbec jí to nešlo. Přišla za ní beruška Aneta, která uměla tancovat ze všech nejlépe. Učila Žofku všechny kroky, co uměla. Žofka stále nemohla pochopit, jak se dělá taneční krok „Hop přes potok“.

Když byly už u konce učení, začal z nebe padat **děšť**. Utíkaly se rychle schovat, ale Žofka uklouzla na kluzkém **kamení**. Zlomila si nohu, a proto nemohla vystupovat v opeře. Žofka strašně chtěla vystupovat, ale nešlo to. Aneta zavolala lékaře Bonifáce, aby Žofku ošetřil. Protože si moc přála tancovat, najednou ji něco oslepilo. Byl to **paprsek** slunce, který Žofku uzdravil. Žofka byla nadšena a myslela si, že je to zázrak. Honem to šla říct Anetě. Ta nemohla uvěřit svým uším. Ale byla ráda.

Opera začínala o **půlnoci**, takže mohly ještě zkoušet. Když začala opera, Aneta si sedla do první řady. Líbilo se jí, jak Žofka tancovala. Až představení skončilo, Aneta začala tleskat. Žofku náročný den **unavil**, a proto si šla lehnout do své postýlky. Zdálo se jí o tom, jak prožila celý den.

Myslím si, že představení bylo **překrásné** a ráda bych ho také viděla.

Noční příhoda – Andrea a Jan Meccerodovi

Jedné temné noci, když už **paprsky** zapadávaly za obzor, se Lukáš rozhodl, že se bude dívat na televizi. Byl totiž doma sám. Když se osprchoval a ustlal si postel, šel se dívat na televizi. Cestou do obývacího pokoje se rozhodl, že si ještě půjde vypít mléko a vezme si jogurt. Hned poté se šel dívat. Kousek z jeho oblíbeného seriálu „**Opera** nadevše“ mu utekl, ale to mu nevadilo. Díval se, díval, ale chtělo se mu spát.

„Teď nesmíš spát Lukáši!!!“ říkal si pro sebe, ale než to dořekl, už spal. Když se vzbudil, byla už **půlnoc**. Měsíc svítil jako nikdy jindy a měsíční záření se odráželo v třpytivém **kamení**. Lukáš byl ve snu. Úplněk s ním teda dělal věci.

Když chtěl jít spát, z ničeho nic začal **tancovat**, když chtěl jít na záchod, začal zpívat serenádu. Šel znovu spát. Po cestě zakopl o gumovou kačenu, s kterou se pořád koupe. „Achjo... proč se tohle stane jenom mně?“ tuhle otázku si pořád dokola opakoval, než došel do postele. „Konečně jsem v posteli,“ povzdychl si Lukáš. Lehl si na bok a pokrčil si nohy, natulil se k žirafě Báře a usínal. Ale když tak vzpomínal na ten měsíc, vůbec nemohl usnout. Cosi se ozývalo z obýváku. „Asi jsem nechal otevřené okno nebo jsem zapomněl dovřít dveře na balkon,“ uklidňoval se. Ale šustění nepřestávalo. Lukáš se bál víc a víc. Nemohl strachy usnout. Za půl hodiny posbíral odvahu a šel se podívat, co to tam šustí. „Byl to jen **děšť**, bál jsem se pitomého deště!“ naštvál se na sebe Lukáš. Chvilí déšť pozoroval, ale po chvíli na něj padla **únava**. Šel se projít k rybníku kolem vody, aby ho přešla. Chvilí se na vodu pozorně díval a najednou zpozoroval, že vidí **ploštici**. Když ji uviděl, tak se zaradoval. „Konečně mě přešla únava.“ Ale když šel domů, tak ho před domem čekalo nemilé překvapení – byl zase unavený. Řekl si: „Už bych měl jít vážně spát.“ Lehl si do postele, ale zase nemohl usnout. Měnil polohy, tulil se k Báře, ale pořád to nebylo ono. Naštval se a šel se znovu najíst. Tentokrát vypil celou lahev mléka, snědl půlku chleba a šel se opět dívat na televizi. Nic moc v televizi nedávali, tak si Lukáš řekl, že už musí usnout. Šel si tedy znovu lehnout a i tentokrát doufal, že už mu to

vyjde. Lehl si na bok, skrčil nohy, natulil se k Báře a konečně usnul. Když už bylo pět hodin ráno, tak Lukáš konečně usnul.

Když se ráno vzbudil, přemýšlel o celém divném večeru. Nezapomněl ani na měsíc, když si na něj znovu vzpomněl, prohlásil, že byl opravdu **překrásný**. Celý svůj podivný příběh druhý den vyprávěl svým rodičům a zhodnotil jej na jedničku.

Zlomyslný déšť – Anna Prášková

Byla **půlnoc**. Byla jsem na **opeře**. Přes zlomyslné kapky **deště**, které padaly na střešní okna, jsem neslyšela zadní zpěváky. Byla jsem **unavená**, a proto jsem šla domů. Kapky deště padaly na **kamení** a louky, pole, domy, a dokonce i na křídla **ploštice**, která se neměla kam schovat. Pršelo až do rána. Ráno ještě za deště vysvitl mezi mraky malý **paprsek**. Brzy potom se objevilo slunce a zmizel déšť.

Podívala jsem se k nebi, místo černých mraků tam byla **překrásná** duha. Bylo tak veselo, že se mi chtělo **tancovat**.

Cesta v čase – Anežka Formánková

Někde na pokraji ulice v malém bílém domě bydlí Eliška, 11letá dívka, která je jiná než ostatní. Avšak je to velice dobrodružná a nápaditá dívka. A teď vám budu vyprávět ten podivuhodný příběh, který začal brzy ráno:

Když se konečně Eliška probudila s prvními ranními **paprsky**, rychle se oblékla a běžela na snídani. Dnes sice nemusela vstávat brzo, protože byl první den letních prázdnin, ale stejně chtěla jít ven. Její rodiče chtěli jít na letní **operu**, kam děti do 15 let nesmějí. Stejně se jí nechtělo. Radši bude doma sama, nebo se bude procházet parkem. Když rodiče odešli, sbalila si věci, včetně mobilu a peněženky a vyrazila ven. Dobře se vyspala, a tak ji **únava** netížila. Vytáhla mobil a zavolala kamarádce, která bydlela jen pár ulic od ní. Po dlouhém rozmýšlení se konečně domluvily, že si dají večer schůzku u kavárny. Eliška se pak ještě trochu prošla, ale nakonec šla přece jen radši domů. Doma ještě nikdo nebyl, a tak šla Eliška do svého pokoje. Tam si našla dobrou knížku na čtení, lehla si do postele a už se nemohla dočkat večera.

Večer se dovolila maminky a ta nakonec po dlouhém rozvažování řekla ano! Eliška okamžitě vyrazila. Před domem spatřila hromadu **kamení**, po kterém lezla **ploštice**. Pak prošla parkem a už stála u kavárny. Kamarádka jménem Iveta už ji čekala: „Musím ti něco říct. U nás ve staré garáži, kterou už nepoužíváme, jsem našla něco, co vypadá jako stroj času.“

„Neblázni,“ řekla Eliška, i když ji to trochu lákalo.

„Můj táta je vědec,“ pokračovala Iveta, „takže by to klidně mohlo klapnout. Neboj, do **půlnoci** se vrátíme.“

„No,“ pokračovala Eliška, „dobře, ale mám jednu podmínku: půjdeme až zítra.“ Znovu si domluvily schůzku a potom se rozloučily.

Druhý den se opět sešly, ale u Ivety doma. Připravené vstoupily do garáže. Iveta pak vytáhla přenosný stroj času.

„Jsi si tím opravdu jistá?“

„Jistě, že ano!“ Iveta zmáčkla červený knoflík.

Najednou se všechno kolem nich zavlilo. Než se nadály, dopadly tvrdě na kamenné náměstí. Vstaly a nestačily se divit. Všude vyhrávala hudba, na

některých místech **překrásně tančily** tanečnice, malíři malovali svá díla a lidé prodávali své zboží. Dívky se zvědavě procházely po náměstí a dívaly se, co lidé nabízí. Šly a šly, až se ocitly v zámeckém parku. Všude bylo plno ptáků a jiných zvířat. Náhle se spustil **děšť** a dívky se běžely rychle schovat do malého hnědého altánku opodál. Iveta s Eliškou si tady sedly, povídaly si a vyčkávaly, až přestane pršet. Eliška se zadívala na hodinky a lekla se: „Už je pozdě!! Určitě už nás hledají, kde máš ten stroj času?“

„Držím ho v ruce!“ Iveta opět zmáčkla červený knoflík, vše se zavlnilo a byly zase u Ivety v garáži.

„Připadala jsem si jako v historickém filmu,“ řekla Eliška.

Iveta se podívala na svoje hodinky a zjistila, že uplynula jedna minuta:

„Dobře, není pozdě. Zkusíme to příště znova?“

„Tak třeba ano.“

Lea Petřivalská

Právě jsme obědvali, **děšť** bubnoval do oken a všichni jsme přemýšleli, co dáme mému bratranci k narozeninám. Tatínek si vzpomněl, že má bratranec sbírku **kamení**: „Mohli bychom mu koupit vzácný minerál.“ To maminka na to šla z praktické stránky: „Koupíme mu jed na hmyz, člověk nikdy neví, kdy ho přepadnou pavouci, mravenci nebo **ploštice**.“ Všichni jsme ale uznali, že to není vhodný dárek. V tu chvíli dostal děda **překrásný** nápad: „Koupíme mu lístky do **opery**!“ Chvíli jsme pochybovali, jestli to bude mého třicetiletého bratrance zajímat, ale maminka nás ujistila, že alespoň pozná skrytou vášeň k muzice. Bratranec byl z dárku trochu zaskočen.

Za týden jsme se ho ptali, jak se mu líbili Braniboři v Čechách. „Začalo to až o **půlnoci**,“ začal svůj výklad bratranec. „Měli tam pokažené reflektory, proto na jeviště dopadal jen **paprsek** světla. Těžko jsem překonával **únavu**, která na mě dopadala ještě před začátkem vystoupení,“ pokračoval bratranec. „Snad nemáš mononukleózu?!“ začala panikařit maminka. Tatínek ji uklidnil, že vystoupení začínalo až o půlnoci. „Ti Bra, Bra…….“ zakoktal se bratranec. „Braniboři,“ pomohl mu děda. „Jo, Braniboři byli docela dobří.“

„Snad si je nesnědl?!“ opět panikařila maminka. „Ne. On myslel herecký výkon,“ poučoval maminku děda. Ale mimořádně měla maminka pravdu. Zmrzlinový pohár, který si dal můj bratranec po představení, byl pojmenován stejně jako opera – Braniboři. Nás s tatínkem to ohromně pobavilo, ale maminka se cítila ponížená. To jsme opravdu nechtěli, a proto tatínek zavedl debatu o tom, jak je maminka pracovitá a hezká a že umí hezky **tancovat**, takže jsem se nedozvěděla, jak ta opera dopadla. Příště si tam zajdu sama!

Sen? – Michaela Hantková

Děšť vytrvale bubnoval na střešní okno. Jonas nemohl spát. Hlavou mu běžela jedna myšlenka za druhou. Střídaly se závratnou rychlostí. S každou kapkou jedna. Kap. Za to může to **kamení**, bylo celé zvlhlé od toho nekonečného lijáku. Kap. Já jsem na tu **operu** nechtěl přece vůbec jít. Kap. Bylo by lepší, kdybychom šli **tancovat** do Red clubu. Kap. Co teď se mnou bude? Kap.

Jonas se převalil z pravého boku na levý a po chvíli na záda a vzdychl. Jsem tak unavený a už bude **půlnoc**. A opravdu, jen na to pomyslel, na kostele začaly odbíjet hodiny; déšť ještě zvuky umocnil. Jonas zatajil dech. Tmu nikdy neměl rád a půlnoc je už od podstaty zvláštní. Málem vyjekl. Jeho pozornost upoutal **paprsek** žlutého světla. Nejdříve přes hlavu přehodil příkrývku. Pak mu to přece jen nedalo a podíval se, jestli ho zrak nešálil. Ne. Paprsek stále vnikal oknem a mířil doprostřed trámu. Teď už se Jonasovi nezdál strašidelný, naopak, byl **nádherný**. Přemohl **únavu**, vstal a ponořil ruku so světla. Ruka zmodrala, vypadala jako mrtvá, rychle ucukl. Pak zaměřil zrak na místo, kam paprsek směřoval. V trámu podepírajícím střechu byla malá dírka. Jonas k ní přiblížil oko a „Uaaá,“ teď už vyjekl doopravdy.

Z díry vylezla **ploštice**. Jonas se zhnuseně ušklíbl a pak vytřeštil oči. Ploštice roztáhla své ústní ústrojí do širokého úsměvu, možná spíš šklebu a k Jonasově údivu pronesla: „Emma ti vzkazuje, že není mrtvá. Leží pod skalou v plesových šatech. A ta opera se jí taky nelíbila.“

Jonas zbledl, podlomila se mu kolena a začal blekotat: „Ale vždyť já jsem ji nestrčil. Uklouzla po kamenech. Lilo a foukal vítr. Volal jsem na ni, ale přes to burácení větru nebylo nic slyšet!“ Teď už Jonas skutečně klesl k zemi. Ploštice se ještě jednou usmála, zamávala, pomalu se otočila a zmizela v díře v trámu. Jonas jako omámený sledoval paprsek, jak pomalu bledne, až zmizel úplně.

„Jonasi, vstávej, už je dávno ráno,“ trásla s Jonasem Emma. Jonas s úlevou vydechl, že vidí svou ženu. „Uf, byl to jen sen. Představ si, že jsem měl ve snu ploštici, která...,“ Jason se zarazil. Emma na sobě měla sváteční šaty, crčela z ní voda a podivně se usmívala...

Z našich šuplíků

Lea Petřivalská

Věk: 10, kozoroh

Zájmy: basketbal, vybíjená, skákací boty, čtení, psaní

Motto: nebuď nešťastný z ničeho špatného, vždycky to může být horší.

Na psaní mě baví, že když si něco vymyslím, můžu to napsat a je to navždy zachované, můžu se na to kdykoli podívat a připomenout si to.

Cesta z pravěku

V hlubokém lese, mezi dvěma vysokými buky se krčila malá jeskyně a v té se usadila tlupa neandrtálců. Mnoho mužů, několik žen a taky jedno dítě jménem Hup.

Každé ráno šla celá tlupa na lov a na sběr plodů, jen Hup zůstával sám v jeskyni. Hrozně se tam nudil. Všechny stěny už dávno pomaloval a všechny kamínky už dávno spočítal.

Jednou se nudil tak, že se rozhodl, že půjde ven, i když dobře věděl, že mu to maminka zakázala. Chvilí se rozhlížel a najednou uviděl v dáli divoké prase. V duchu si pomyslel, že když uloví divoké prase, budou ho dospělí považovat za zdatného lovce a bude s nimi moci chodit na lov. Proto si v rychlosti vyrobil pěstní klín a rozběhl se za divokým prasetem. Divoká prasata jsou ovšem mnohem vytrvalejší než lidi, takže divočák Hupovi brzy utekl. Udýchaný Hup si sedl na kámen a najednou ucítil, že kámen je jakýsi vratký. Stoupl si a s kamenem pohnul. A co neviděl?! Pod kamenem byla veliká jáma. Nebo nora? Nebo snad tajná chodba? Hup byl strašně zvědavý, a proto vlezl dolů.

Byla tam velice úzká chodba, takže se Hup plazil po břichu. Chodba se čím dál víc rozšiřovala, až to byla jedna velká místnost. Na konci té jizby byla velká železná krabice, která by nám připomínala velikou rezavou lednici. Čím víc se Hup blížil k té lednici, tím větší měl výčitky svědomí. Co když ho maminka už hledá? Co když o něj mají rodiče strach? Neměl by se vrátit domů? Ale ne – to by bylo zbabělé. „Když jsem jednou tady, musím zjistit co je ten předmět zač.“ Opatrně uchopil kliku. Dveře byly tak těžké, že musel Hup věnovat všechno úsilí, aby je otevřel. Konečně se mu to podařilo. Najednou uslyšel táhlé vytí. „Snad sem nejdou vlci,“ pomyslel si. Rychle skočil do lednice a zaklapl za sebou dveře. V tu ránu se začalo ozývat hučení a Hupovi se začala motat hlava. Po nějaké době to pominulo a už ani vytí vlků nebylo slyšet. Hup se odvážil ven.

Neocítl se ovšem v místnosti, kde byl předtím. Jako by byl v budoucnosti. Ne v roce 400 př.n.l., ale v roce 2012. Nacházel se na zahradě u vysokého rodinného domu. Zavrzla branka a do zahrady vběhly dvě děti, menší

Kačenka a větší Libor. Kačenka běžela ke dveřím a Libor ji vyzvedl, aby mohla zazvonit. Vtom si oba všimli Hupa.

„Co si zač, ty človíčku?“ zeptal se Libor, „A není ti zima? Pojď, já tě vezmu k nám, ale nesmí si tě všimnout babička nebo máma nebo táta,“ řekl Libor. Mezitím jim babička otevřela. „Tak honem. Schovám tě pod vestu.“ Měli štěstí, že babička je krátkozraká a Hupa si nevšimla. Nepozorovaně se s Hupem přemístili do dětského pokoje.

„Podívej, Libore, ten človíček je ti nesmírně podobný!“ vykřikla Kačenka.

„No jo. Máš pravdu,“ řekl Libor hledě napůl do zrcadla a napůl na Hupa.

„Pozor! Máma,“ vykřikla Kačenka.

„Děti, přišla jsem vám jen říct, že jsem vám nachystala svačinu,“ řekla maminka.

Děti seběhly ze schodů. Jen co snědly několik kousků dobré buchty, nabraly si do kapes ještě každý dva kousky pro Hupa. Ten se potom ještě dlouho olizoval, jak mu to chutnalo.

Byl večer. Venku už se setmělo a děti v pyžamkách právě učily Hupa, jak se čistí zoubky.

„Honem do hajan,“ zavelela babička. A děti ustlaly malému Hupovi v bunkru, aby jej maminka neviděla, až je přijde budit. Noc utekla jako voda, jen Hup v noci trochu chrápal.

„Děti, je ráno!“ volala maminka a přitom vyhrnovala rolety. Děti se oblékly a kousek snídaně opět donesly Hupovi.

„Libore, tak pojď, ať nepřijdeme pozdě,“ volala Kačenka ze dveří.

„Počkej, nemůžu tady nechat toho mého „dvojníka“ samotného!“ řekl Libor, ale to už ho Kačenka neslyšela. „Kamaráde, já mám nápad! Ty jsi mi tak podobný, proto půjdeš do školy místo mě!“ řekl Libor. Hup nic nenamítal. Zaprvé – neuměl mluvit, a zadruhé – rád pozná školu. A tak šel Hup do školy místo Libora a moc se mu tam líbilo. Šel do školy místo Libora i druhý den i třetí a Libor chodil zatím do cukrárny na zmrzlinu. Kačence nic neřekli, protože věděli, že by to pověděla mamince.

Když šel ale Hup místo Libora do školy i třetí den, Kačenka na to přišla. Jen kdyby nebyla tak užalovaná! Maminka si to s Liborem vyříkala, ale stále nikdo z jejich rodiny nemohl přijít na to, jak dostat Hupa zpátky do pravěku.

Naštěstí byl tatínek vědec a vyvinul stroj času, pomocí kterého se dostal Hup zpět mezi svoji tlupu.

„Pozor, teď to zahučí!“ zavolal tatínek před startem.

Zase ten stejný pocit zažil Hup při cestě zpátky. A měl štěstí, že když dorazil domů, jeho tlupa se teprve vracela z lovu. Jen po Liborovi se mu trochu stýskalo. Ale hlavně, že je doma!

Anička Prášková

Věk: 10, ryba

Zájmy: skaut, Mighty Shake, tanečky, keramika

Motto: Jdi dál a nevzdávej to, vždycky může být hůř.

Na psaní mě baví, že píšu.

Bratr

Jo, jo! Bylo to super, když jsem byla malá. To mě ještě neotravoval ten blbej bratr.

Teď vám povím příběh, který se stal asi před šesti lety. Byla jsem velmi šťastné dítě. Táta byl celý den v práci a večer mi dělal masáž. Máma se mnou byla doma, protože byla na mateřské. Bylo to super, ale jednoho dne jsem ucítila, že se nudím. JO! Nudím! Potřebovala jsem někoho, kdo by si se mnou hrál a škádlil mámu. Máma si toho všimla a začala být pořád s tátou. Za dva týdny jsem se dozvěděla, že je máma těhotná. Měla jsem hroznou radost.

O devět měsíců později se narodil Honzík. Nebyla to taková sranda. Mimino jen řvalo a spalo a bylo nenajezený.

O šest let později jsem byla pořád nešťastná. Brácha mě pořád otravoval a škádlil. Od té doby už nikdy nechci mít sourozence.

Anežka Formánková

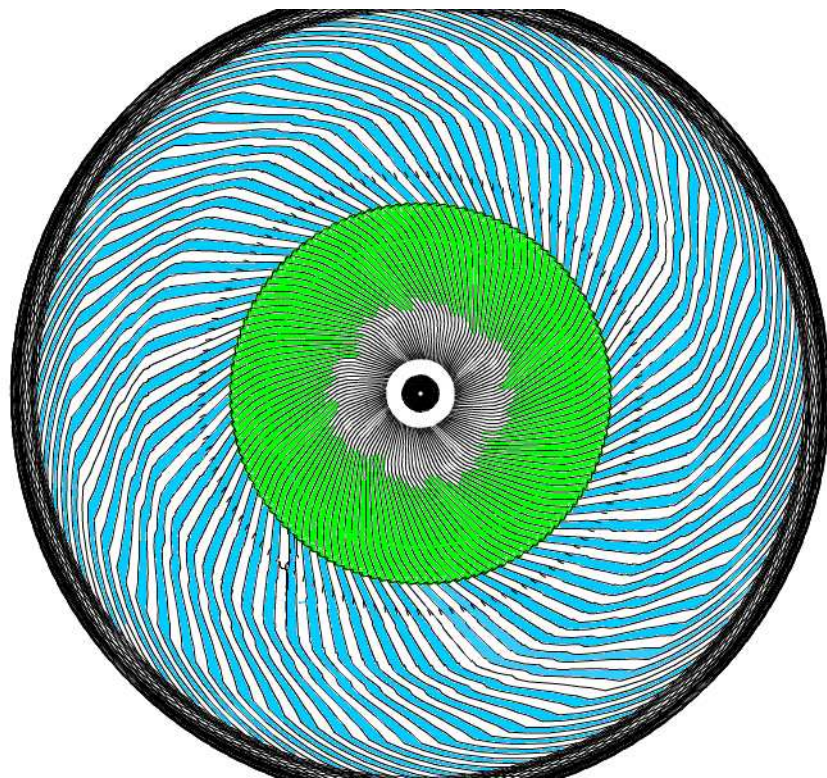
Věk: 10, vodnář

Zájmy: čtení, sport, vaření

Motto: psaní je hraní

Na psaní mě baví, že si můžu vytvořit něco, co není skutečné.

Natálka Stárková

Věk: 12, blíženeček

Zájmy: kuželky, čtení, psaní, korálkování

Motto: Život je jako příklad z matematiky. Počítáš, počítáš a na konci zjistíš, že jsi někde udělal chybu. Chceš začít znovu, ale nemůžeš. Zvoní!

Na psaní mě baví, že si vše můžu vymyslet podle sebe.

Tvůrčí psaní

Psaní není žádná věda,
to umí i náš děda.

Napsala jsem s kamarády
tuhle knížku teď a tady.

Paní učitelka pomohla nám,
abychom radost udělali vám.
Přejeme vám krásné čtení,
žádná věda to určitě není.

Andrea Meceradová

Věk: 11, rak

Zájmy: mažoretky, tancování na koberci, tvůrčí psaní, nintendo wii, domácí mazlíček, badminton, čtení

Motto: Život je boj, ale stojí za to, tak si ho užívej naplno, nikdy totiž nevíš, kdy skončí.

Nejvíce mě na psaní baví, že si vše můžu vymyslet sama. Vždy první myšlenka je nejlepší.

Tvůrčí psaní s Rosníkem

Tvůrčí psaní, to je sranda,
Chodí nás tam celá banda.

Něco hezkého napíšeme,
Hodně legrace zažijeme.

S paní učitelkou,
Velkou spisovatelkou,
Toho hodně umíme,
Protože se tu psaní učíme.

Vy nemáte tušení,
Jak jsme z toho nadšení.

Vydali jsme tuto knihu,
Jako památku na letošní třídu.

Chtěli jste sem chodit taky?
Máte možnost přímo tady!

Máme pro vás jednu radu,
Ta však nemá žádnou vadu.
K nám do Rosníka se přidejte,
Svůj talent k psaní vyzkoušejte!

Hanza Mecerod

Věk: 11, rak

Zájmy: PC, kuželky, X-pad, tvůrčí psaní, nintendo wii

Motto: Život je jen jeden, tak si ho užij, dokud to jde.

Prvně něco vymyslím a pak začnu psát.

Básnička o naší knize

Kunhuta a Tao
Řekly si poprvé čao.

Byla z nich dokonalá dvojice,
Později i čtveřice.

Přidala se k nim vědma Sybila,
Která jim občas věštila a radila.

Přidal se i Jason, pes kouzelný,
Jeho příběh se holkám zdál dojemný.

O tomto je naše kniha,
Kdo by chtěl vědět, o čem ještě navíc byla,
Ať neváhá a koupí si ji.
Myslím si, že jsme vám dobré čtení nadělili.

Lucka Riglová

Věk: 14, vodnář

Zájmy: tenis, badminton, psaní, čtení

Motto: Mám jich víc.

Život je boj, tak bojuj! Život není o tom, kolikrát spadneš na hubu, ale o tom, kolikrát se dokážeš zvednout a jít dál.

Láska je jako voda. Dostane se všude, ale zanechá následky.

Na psaní mě baví asi nejvíc to, že si můžu odpočinout od okolního světa a že si vymyslím vlastní příběhy. Nerada píšu z donucení, ale někdy je to potřeba, ale pak i ta práce tak vypadá ☺

Just One Last Dance

„Edwarde?“ zděšeně jsem zatřásla s jeho tělem.

„Co? Co se děje?“ zmateně vrtěl hlavou ze strany na stranu.

„Můj Edwarde!“ rozvzlykala jsem se. „Asi jsi ztratil vědomí, nebo usnul. Je to strašné. Já se asi zblázním!“

„Šššš... Bellinko, to bude dobré,“ snažil se mě uklidnit.

„Nebude! Carlisle říkal, že tuto chorobu měl jen jeden upír, který žil v Evropě, a ten zemřel! Promiň, já vím, že vyšiluju... Podívej! Ty utěšuješ, ty mě! A kdo tu má smrtelnou nemoc? – taky ty. Promiň, lásko,“ omlouvala jsem se mu.

„To je v pořádku. Jsi vynervovaná z té zítřejší svatby.“

Přikývla jsem, protože částečně měl pravdu. Částečně jsem byla vynervovaná z té jeho nemoci.

Pořád jsem se o něj bála. Netušila jsem, kdy... zemře. Přinutila jsem se to slovo vyslovit v mysli. Prožívali jsme každý den naplno. Byli jsme stále spolu. Charliemu jsme nějak vysvětlili, že má smrtelnou nemoc a že nás teď několik týdnů má prostě nechat na pokoji. A tak jsem se nastěhovala ke Cullenům.

„Belli, netrap se. Nevadí mi, že už neslyším myšlenky lidí. Nevadí mi ani, že už nemám tolik bystré smysly a běhám pomaleji. Jinak je mi fajn a jsem s tebou. Jsem za to rád.“

Pousmála jsem se a pohládila ho po tváři. „Dobře, teď jsme jen ty a já.“

V tu chvíli do pokoje vtrhla Alice „Bello! Mám ty šaty! Pojď, musíš si je vyzkoušet.... Ahoj Edwarde, tady máš oblek,“ dodala a s úsměvem mu předala oblek.

S neochotou jsem vstala a vydala se s ní do pokoje vyzkoušet si šaty. Když jsem je spatřila, vyrazilo mi to dech. Byly krásné – to jsem nečekala.

„Páni, Alice... To je nádhera.“

„Viď? Také jsem z nich nadšená. Věděla jsem, že se ti budou líbit,“ usmála se na mě.

Rychle jsem si je vyzkoušela. Párkrát se v nich zatočila a Alice mě vyfotila. Nechápala jsem proč, když je to jen zkouška, ale nechala jsem to být. Poté jsem se vrátila k Edwardovi.

Ještě chvílku jsme si povídali a poté jsem si lehla do postele. Usnula jsem brzy, takže jsem ani neviděla Edwarda odcházet na lov.

„Bello, vstávej!“ vzbudila mě Alice.

„Cože? Už? Vždyť je ještě tma!“ naříkala jsem.

„Musíme tě připravit,“ zvesela odpověděla. „Rosalie?“ zavolala do domu. Hned poté mě zvedla z postele a odtáhla do koupelny.

Přípravy trvaly pár hodin, ale nakonec jsem byla připravená a Edward taky. Ohledně příprav svatby jsem nechala Alici a Esme volnou ruku, hlavně proto, že jsem chtěla být pořád s Edwardem, ale chtěla jsem, aby to bylo venku a ve stínu.

Konečně nadešel čas. Charlie mě pomalu vedl k oltáři, zatímco Rosalie hrála na klavír svatební pochod. Nikdy jsem si nevšimla, že také umí pěkně hrát. Postavila jsem se vedle Edwarda a usmála se na něj.

„Mohu poprosit ještě zdržení?“ zeptal se do davu přátel a rodin. Poté se otočil ke mě „Belli, mám pro tebe menší dáreček,“ řekl tiše, že jsem ho slyšela jen já. Vykulila jsem oči a přikývla. Na to se otočil a přešel ke klavíru, který mu uvolnila Rosalie, stejně vykořeněná jako všichni přítomní. Edward se posadil a začal hrát. Poznala jsem svou oblíbenou píseň Love to be Loved od Marka Terenzi. Po chvílce udělal něco, co mi vyrazilo dech. Začal zpívat. Přesně slova té písně a znělo to dokonce lépe než od původního interpreta.

*I can't believe I'm standing here
Been waiting for so many years and
Today I found the Queen to reign my heart
You changed my live so patiently
And turned it into something good and real
I feel just like I felt in all my dreams
There are questions hard to answer
Can't you see...*

*Nemůžu uvěřit že tady stojím
Čekal jsem tolik let a
Dnes jsem našel královnu svého srdce
Změnilas můj život napořád*

*A obrátila ho v něco dobrého a reálného
Cítím to, co jsem cítil jen ve svých snech
Jsou tu otázky, na které je těžké odpovědět
Nemůžeš vidět...*

Naslouchala jsem zamilovanému textu a po tvářích mi tekly slzy. Slzy štěstí a radosti, ale i smutku a trpění, když jsem si uvědomila, že mi brzy odejde. A tak jsem si užívala okamžik, dokud to jde.

*Baby, tell me how can I tell you
That I love you more than life
Show me how can I show you
That I'm blinded by your light
When you touch me I can touch you
To find out the dream is true
I love to be loved by you*

*Lásko, řekni mi, jak ti můžu říct,
Že tě miluji víc než život
Ukaž mi, jak ti mohu ukázat,
Že jsem oslepen tvým světlem,
Když se mě dotýkáš, mohu i já tebe
Zjišťuji, že sen je skutečnost
Miluji, že mě miluješ*

Přesně v ten moment se Edwardův pohled stočil ke mně. Ve tváři měl zvláštní výraz. Zamilovaný, ale zároveň plný bolesti...

*You're looking kind of scared right now
You're waiting for the wedding vows
But I don't know if my tongue's able to talk
Your beauty is just blinding me
Like sunbeams on a summer stream and
I gotta close my eyes to protect me
Can you take my hand and lead me
From here please yeah...yeah...*

*Ted' vypadáš vystrašeně,
Čekáš na svatební sliby,*

Ale nevím, jestli je můj jazyk schopný mluvit

Tvoje krása mě oslňuje

Jako sluneční paprsky v létě

Přivírám oči, abych se chránil

Můžeš si vzít mou ruku a vést mě

Odtud, prosím....

Ano, prosím... Byla jsem připravená vykřiknout to slovo. Chci a potřebuji, aby každý tady věděl, že i já ho miluji víc než svůj život. On je můj život. Chci si ho vzít víc než kdy dřív. Chci, aby byl můj a já jeho. Chci to vykřičet do celého světa... Ale musím počkat na ten správný okamžik...

Baby, tell me how can I tell you

That I love you more than life

Show me how can I show you

That I'm blinded by your light

When you touch me I can touch you

To find out the dream is true

I love to be loved, I need to be loved

I love to be loved by you

Lásko, řekni mi, jak ti můžu říct,

Že tě miluji víc než život

Ukaž mi, jak ti mohu ukázat

Že jsem oslepen tvou září

Když se mě dotýkáš, mohu i já tebe

Zjišťuji, že sen je skutečnost

Miluji být milován, Potřebuji být milován

Miluji, že mě miluješ

„Miluji tě,“ zašeptala jsem. Zvedl hlavu a usmál se na mě. Opět jsem se zaposlouchala.

Alice se u mě znenadání objevila a přistrčila mi jemné kapesníčky. Vděčně jsem na ni kývla a ona zmizela. Otřela jsem si slzy z obličeje, ale hned se tam objevily další...

*I know they gonna say our love's not strong enough to last forever
And I know they gonna say that we'll give up because of heavy weather
But how can they understand that our love is just heaven sent
We keep on going on and on cause this is where we both belong...
Vím, že řeknou, že naše láska není dostatečně silná na to, aby trvala navždy
A vím, že řeknou, že se vzdáme protože bude těžko
Ale jak můžou rozumět, že naše láska je poslaná z nebe
Pokračujeme dál, protože to je to kam oba patříme...*

*Baby, tell me how can I tell you
That I love you more than life
Show me how can I show you
That I'm blinded by your light
When you touch me I can touch you
To find out the dream is true
I love to be loved, I need yes I need to be loved
I love to be loved by you
Yes I love to be loved by you*

*Lásko, řekni mi jak ti můžu říct
Že tě miluji víc než život
Ukaž mi jak ti mohu ukázat
Že jsem oslepen tvou září
Když se mě dotýkáš, mohu i já tebe
Zjišťuji, že sen je skutečnost
Miluji být milován, Potřebuji, ano potřebuji být milován
Miluji, že mě miluješ
Ano, miluji že mě miluješ*

Když dozněly poslední tóny, dav začal tleskat. Také jsem tleskala a setřela si poslední slzy. Přišel ke mně a vzal mě za ruku. Poté jsme si odříkali sliby a svá „ANO“. Políbili jsme se a všichni začali tleskat. Zase. Ale tentokrát to bylo jiné. Předtím dojetím, teď radostí.

„Bello“ zvolala Alice.

„Copak?“ zeptala jsem se ustaraně.

„Kytice! Musíš hodit kytici!“ naštvaně vysvětlovala. „Viděla jsem, že na to zapomeneš, a to se nesmí stát.“

„Dobře,“ rozesmála jsem se. Můj manžel se také usmíval. Všechny holky se za mnou seřadily do skupiny a já hodila kytici. Ihned jsem se otočila, abych viděla, kdo ji chytil.

„Alice?“ překvapeně jsem zamrkala. Myslela jsem, že už se s Jasperem vzali. Někdy dřív. Ale pravděpodobně ne. Edward se rozesmál.

„Co je vtipného?“ zeptala jsem se.

„Alice měla vizi,“ vysoukal ze sebe během smíchu. Pozvedla jsem obočí.

„Viděla, jak sama sobě plánuje svatbu,“ rozesmál se ještě víc. Také jsem se zasmála. Byla jsem ráda, že je šťastný.

Začala hrát hudba a Edward mi nabídl ruku. Přijala jsem s úsměvem.

Tančili jsme dlouho. Napřed hrála písnička Sway od Rosemary Clooney, na tu jsme tančili cha-chu. Poté hrála píseň od Anne Murray – Tennessee Waltz. Další byla pomalá píseň Just One Last Dance od Sarah Connor. Na tu moc lidí netančilo, tak jsme se rozjeli a za chvíli měli celý parket pro sebe. Kroužili jsme po parketu, smáli se na sebe, otáčeli se v náručí.

Když píseň skončila, políbili jsme se. Byla jsem unavená z toho tancování, a tak jsme si šli na chvíli sednout. Najednou Edward zakolísal.

„Edwarde?“ zpanikařila jsem.

„Nějak se mi motá hlava...“ zašeptal. Zavolala jsem Carlislea a Emmetta. Oba pomohli Edwardovi odejít stranou a sednout si na židli. Držela jsem Edwarda za ruku a sledovala, jak se ho Carlisle snaží ošetřit, avšak marně. Upíra nemůže uzdravit.

„Ztrácí vědomí,“ ztrápeně konstatoval Carlisle.

„Co to znamená?“ zeptala jsem se.

„Je tu možnost, že už se neprobere...“

„Cože?“ vyděsila jsem se. „To jako umírá?“ hystericky jsem naříkala. Carlisle přikývl.

„Bello? Miluju tě,“ vysoukal ze sebe Edward.

„Edwarde, lásko... já tě taky miluju. Prosím, neumírej... Ještě aspoň poslední tanec,“ zašeptala jsem slova z písničky, co zase hrála. „Just One Last Dance, Just One More Chance,“ zaškemrala jsem mu do ucha.

„Promiň, Belli... Žij krásný a šťastný život!“ slova ze sebe stěží soukal.

„Bez tebe nebude krásný ani šťastný...“ vzlykala jsem. Zdá se, že Edward chtěl ještě něco říct, ale nezvládl to.

„Néééééééééééééééé“ zařvala jsem. „Proč?????? Sakra, proč on?“ hystericky jsem ječela.

Všichni ztichli.

„Co se stalo?“ zeptal se někdo z davu

„Je mrtvý...“ vzlykala jsem. Všichni překvapeně vydechli.

„Můžete, prosím, všichni jít? Hostina skončila!“ zvolala jsem smutně.

Všichni kolem mě procházeli s lítostivě sklopenou hlavou a občas mi někdo sdělil upřímnou soustrast. Na to jim kašlu, to mi mou lásku nevrátí. Poprosila jsem Emmetta, jestli by Edwarda neodnesl do pokoje, že se s ním ještě chci rozloučit o samotě. Jen přikývl a zmizel. V našem pokoji jsem si sedla na postel a Edwardovu hlavu položila na klín. Smutně jsem na něj koukala a slzy mi tiše stékaly po tvářích. Teď to byly slzy plné bolesti, smutku, trápení, zoufalosti...

„Miláčku... Edwarde... proč jen ty...“ šeptala jsem do prázdného pokoje.

Najednou sebou jeho tělo trhlo. Lekla jsem se, protože už přes hodinu je mrtvý. Zase se pohnul.

„Edwarde? Edwarde, slyšíš mě?“ Pocítila jsem naději. Ještě sebou párkrát trhnul a poté pomalu otevřel oči. Překvapeně mrkal, ostré světlo ho oslepovalo.

„Edwarde?“

Pohlédl na mě, byl neméně překvapený než já.

„Co se to stalo?“ zeptal se pomalu a začal se opatrně zvedat. Pustila jsem mu hlavu, aby si mohl sednout.

„Carlisle!“ zakřičela jsem do domu. „Rychle! Pojděte sem!“

Pohlédla jsem Edwardovi do očí. Vyrazilo mi to dech. Vykulila jsem oči.

„Co je?“ zamračil se na mě.

„Tvoje oči... Jsou... Zelené!“ šeptala jsem.

„Cože? Zelené? Počkat...“ Zarazil se a naklonil k mému krku. Nevěřicně jsem koukala, co se to děje. Zhluboka se nadechl a zadržel dech. Po chvílce zalapal po dechu.

„Já jsem člověk!“ vyděšeně zašeptal.

„Cože?“ zeptala jsem se, ale měl pravdu, oči to dosvědčovaly a jeho kůže byla teplá.

„Nevoníš jako jídlo! A ... potřebuju kyslík!“ vysvětloval. Najednou se přiřítili všichni členové jeho rodiny.

„Co to tu voní?“ vyhrkla Rosalie. Poté pohlédla na Edwarda a vykulila oči. Ostatní členové jeho rodiny zaraženě stáli ve dveřích a zírali na nás.

„Edwarde!“ vyhrkla Esme a objala ho. Následně se odtáhla s omluvou v očích. Pochopili jsme. Edward je teď člověk a jím voní.

„Nemůžu tomu uvěřit“ Carlisle kroutil hlavou. „Tohle se ještě nikdy nestalo... Je to nemožné!“

„A přeci je to pravda,“ usmála jsem se a políbila Edwarda.

„Takže ta choroba... všechny ty příznaky... To byla přeměna v člověka?“ zeptala se Alice.

„Nejspíš,“ pokrčila jsem rameny. Rosalie závistivě zavzdychala. Pohlédla jsem na ni, ale ta se otočila k Emmettovi. Ten se jen šťastně usmíval, byl rád, že má brášku zpět.

„Vítej zpátky, můj zelenooký, teplý Edwarde,“ něžně jsem zašeptala. Naštěstí se tomu Emmett nezasmál – nehledal dvojsmysl.

S Edwardem jsme se přestěhovali do nového domu a žili jsme si šťastně až do smrti... To by byl pohádkový konec... Ale tohle není pohádka... Nebo ano?

Hanza Smutný

Věk: 14, lev

Zájmy: kytara, psaní, čtení

Motto: Všechno je v pořádku, dokud ti nehoří kalhoty.

Na psaní mě baví, že si vymyslím sám situaci i celý příběh.

Před psaním si nejdříve musím vše promyslet dopředu, když píšu rovnou, stojí to za prd.

Část příběhu největšího sériového vraha a jednoho z nejznámějších zločinců USA. Joshua Dillinger se stal symbolem nenávisti vůči společnosti a touze po chaosu. Sám tvrdil, při léčení ve státní Oregonské věznici pro slabomyslné, že v každém z nás je touha vidět shořet svět, on jenom chtěl, aby to viděli všichni.

* * *

Jmenuji se Joshua Dillinger, píši svůj Testament pro budoucí generace zločinců a psanců zákona, tento deník bude moje závěť a vysvětlení, proč jsem skončil právě zde. Stejně jako Marco Polo psal svůj cestopis Milion v Janovské věznici, tak činím i já, až na detail, že se nacházíme na americkém středozápadě. Pokud budu zítra předveden na popraviště nebo nadobro uvržen do žaláře, pak vězte, že jsem byl nespravedlivě odsouzen. Jako Kristus ponesu svůj kříž přesto, že jsem nic špatného nevykonal.

Takovou nějakou kravinu by vám řekl každý druhej trestanec, že toho lituje, že se polepšil, že to tak nemyslel. Stojím si za svým, oni si to zasloužili!

Moje kriminální činnost byla zahájena už na základní škole, když jsem se v páté třídě zamiloval do holky jménem Jane Pattisonová. Tato kriminálním živlem již dotčená výtržnice trávila převážnou část svého mládí ne ve třídách naší základní školy, nýbrž po kabinetech, ředitelnách a státních nápravných zařízeních. Všimla si mé existence až ve chvíli, když jsem „omylem“ zapálil skříňku o rok staršího Goerge Guildera, monstrózního vazouna, kterýho se bál i učitelský sbor. Po neskutečné a zničující bitce mě Jane odvedla do bezpečí, byl jsem za hrdinu.

„Držel ses dobře, Joshuo,“ řekla Jane a usmála se na mě.

„Držel? Nebýt toho zranění z fotbalu, sbíral by na podlaze svoje zuby!“ odvětil jsem.

„Ty přece fotbal nehraješ,“ usmála se (zase).

„Potom, co mě tak ztřískal, si ho fakt nezahraju.“

Následující týden byl úžasný, Jane povolala svého staršího bratra Mika a ten George ztrestal za své činy tak, že se následující den ani nedostavil do školy. Naučila mě, jak krást v obchodech, vybírat automaty bez placení a obírat prvňáčky o peníze na oběd.

Nyní sedím na vězeňském záchodě a nervózně no, víte, seru. Naproti sedí jeden tlustej Afroameričan, kterej si mě prohlíží se znepokojujícím zalíbením. Jsem značně neklidnej, a to nejen z obav ze znásilnění, ale i z toho, co mě čeká za zdmi týchle věznice. Společnost mě odsoudila na smrt už tehdy, když celostátní noviny

otiskly příběh o zatčení pěti členů gangu, kterej se pokusil o přepadení bezpečnostní dodávky. Nemusím snad zdůrazňovat, že jsem v tom nevinně. Čeká mě žalář nebo pomalá a násilná smrt zapříčiněná nejdrsnějšíma mafiánama západního pobřeží.

Moje láska k Jane byla samozřejmě naprosto platonická. Jen jedinkrát se mě dotkla svou ručkou, když mě žádala o čtvrták (už jsem ho nikdy neviděl). Po pár týdnech Jane zavolali do kabinetu, bylo to naposled, co jsem ji viděl. Později se ke mně dostalo, že byla přesunuta k pěstounům do New Orleans, její rodiče byli zatčeni za výrobu a distribuci marihuany. Okamžitě mě napadlo zabít své rodiče a nechat se přesunout ke stejné rodině jako Jane. Ale Phill, prodavač v obchodě s loveckými potřebami, mi nechtěl prodat velkorážní revolver Magnum.45. Určitě ho chtěl použít na svoje rodiče. Moje první hluboká deprese, a už v 11 letech!

Vzpamatoval jsem se z Janina odchodu až ve třinácti, když se na scéně objevila dívka jménem Abriana Galvani. Člověka by nenapadlo, že něco tak krásného může chodit po Anytownu v Oregonu. Potkali jsme se v kavárně na rohu Třetí a Custerovy ulice, byla oblečena v pohřebních šatech. Seděla v jednom z boxů blízko okna a cpala, ne, ládovala do sebe nepřeborné množství zákusků, změti druhů vytvářely kombinace, z kterých by se normálním lidem obrátil žaludek. Italský zázrak uprostřed Ameriky, ostrůvek naděje mezi oceánem prázdnoty. Byla jedním s těch lidí, co z nudy způsobí hromadnou dopravní nehodu a u výsledku se omlouvá tím, že má vytríbený smysl pro humor. Naše pohledy se postupně střetávaly, pronikaly nepřejícím prostorem kavárny. Od chvíle, co jsem spatřil její oči, jsem bytostně nenáviděl každého číšníka, co mi zastínil zorné pole, každou rodinu, co se rozhodla strávit dopoledne v tomto podniku a odejít zrovna v tom momentu, kdy se naše pohledy střetly, dokonce i každý kus nábytku, který mi zastiňoval jediný její kousek.

Objednal jsem si podruhé velkou porci vanilkové zmrzliny, jen abych ještě chvíli mohl pozorovat toho anděla. Moje peněženka zela prázdnotou a trávicí trakt se chystal explodovat, když jsem setrval v jistém oparu nedbalosti a nepřítomně hleděl na tu osobu u okna, z mého sladkého omámení mě probudil předmět letící mým směrem. Proletěl celou místností a cestou několikrát změnil konzistenci z hutného kopečku oříškové zmrzliny v neforemnou letící kaši a zase v kopeček zmrzliny, tentokrát však pokrýval velkou část mého obličeje. Naprosto ochromen a překvapen jsem pozoroval, jak se Abriana zvedá, prochází celou kavárnou za pohledů zákazníků. Přišla k mému stolu a podávajíc mi hedvábná kapesníček se

zeptala: „Mohu vám nabídnout kapesník, pane? Vypadáte, že byste jej potřeboval.“ Pomalu jsem uchopil cíp kapesníku a setřel nejhorší vrstvu světle hnědé pokrývky: „Děkuji, hodí se mi.“

Odešli jsme ruku v ruce a bez zaplacení. Ne přívětivý, ale ani ne zrovna strastiplný pohled na nás čekal před dveřmi kavárny, domov smutný, nudný, avšak pořád domov. Nemyslím si, že tento pocit někdo pojmenoval, něco jako najít v hromadě lepidivého bahna cihlu zlata. Žil jsem v Anytownu celých 13 let původně s rodiči, pak v dětském domově a nakonec s babičkou. Nikdy jsem neměl důvod proč zůstat ani odcházet, ale s Ab jsem chtěl jenom tak odletět a nestarat se o věci všedních dnů. Chtěl jsem zbohatnout. Chtěl jsem vypadnout, nemusel jsem, ale chtěl, prostě chtěl. Ale kdyby tohle bylo všechno, tak by se za mnou už prášilo. Potřeboval jsem, přímo jsem prahnul po příběhu, nemusela tady být láska ani zločin, jenom dobrodružství. Nemusel být šťastný, ale musel být. Inu nemůžu nedejbože říct, že se mi ho nedostalo.

Chodili jsme městem, jenom jsme se tak toulali asi hodinu, dvě. Mluvili jsme, smáli jsme se, někdy jenom tak šli a mlčeli. Celý svět byl podiem a všichni ostatní lidé byli v hledišti a nemohli ovlivňovat průběh hry. Ne na dlouho.

Mohlo to dopadnout jinak, nebýt toho, že jsem chtěl všechno. Teď bych se klidně spokojil se zapadákovem na hranicích Oregonu, Nevady a Kalifornie. Se školou klidně i s prací. Já blázen, chudák s velkými sny. Velkou káru, velký dům, velké prachy. Za to všechno jsem vyměnil spoustu mně drahých věcí. Svědomí shořelo v touze po štěstí.

Ab nebyla jen tak ledajaká dívka, byla nádherná a okouzující, tím správným způsobem se vymykala standardům a všemu normálnímu, co by vás mohlo oslnit na normální dívce. Její černé kadeře se nevlňily ve větru, byly na to moc krátké, kratší sestřih jí přidával na dospělosti. Už tehdy byla kus. Její rudě zářící plné rty krásně ladily k zvláště vystouplým lícím kostem. Celý její obličej byl netradiční, byl velice aristokratický a uhlazený. Oči měla šedé jako povrch měsíce. Kdo by řekl, co se za tři roky stane s tak krásnou dívkou. Samozřejmě v tomto případě je vina jenom na mé straně.

Ten den, kdy jsme se potkali, jsme spolu strávili celý. Oba jsme neměli moc přátel, ji ve škole neměli rádi, asi proto, že byla hezká, ale i zároveň dost chytrá. Já jsem se prostě nestaral o spolužáky. Ne, že bych neměl vůbec žádné přátele, měl jsem Scoobyho. Scooby byl jeden chytrák ze studijní třídy 2. Obědval jsem mimo všechny ostatní, chodil jsem za tělocvičnu a tam jsem si za půl hodinovou přestávku na oběd snědl svůj kus žvance.

Scooby byl fackovací panák, byl chudák, jeho rodiče se rozvedli a matka hodně pila. Scooby se mu říkalo kvůli jeho psovi, miloval ho a tahal ho všude s sebou. Ale když nám bylo 12, tak ho někdo střelil a zahodil do škarpy kousek od školy. Scooby měl od té doby hrozné deprese a byl celkově víc agresivní. Oba si nás dobírali, ale jeho víc, byl menší a moc se nebránil. Chudák Scoob.

* * *

Prší a silnice není vidět dál než na pět metrů. To zasraný auto pořád táhne doleva a je celý nakloněný dozadu. Musím tu rakev zakopat, ale nevím kde. Potřebuju najít nějaký fakt nenápadný a lehko zapamatovatelný místo. Začínám litovat toho, že jsem se do toho nechal zatáhnout. Blběj Scoob se nechá chytit a zbytek taky. Na jednu stranu je to celkem šťastná náhoda, mám všechny ty peníze pro sebe, ale nemůžu se vrátit k Ab, a kdo ví, co se stane, jestli mě chytí.

Zaparkoval jsem u silnice, je asi půl jedenáctý a vítr šlehá jak pominutej. Už jsem to v tom autě nemohl vydržet. Každý má prej svůj kostlivce ve skříni, já mám mrtvolu na zadním sedadle. A rakev plnou kradenejch prachů.

Ženu si to po silnici, můžu jezdit jenom v noci, ve dne zajedu vždycky mimo silnici a spím, nebo přemýšlím, co dál. Zítra se budu muset odvážit do města, koupit lopatu a zahrabat Charlieho. Vážně zavání i přesto, že ho nabandážovali a naolejovali, smrdí jak orangutan v říji. Zastavil jsem u jedné lesní cesty, na malém paloučku porostlým trávou. Kousek za takovým malým travnatým vrškem stojí chata, malá lovecká chata. Doufám, že nepatří nějakému z těch magorů, co využijou jakoukoli příležitost legálně použít svoji zbraň. Hlavní uklidňující faktor (není jich mnoho) je fakt, že zbraně si nechal uvnitř. Takže až vejde dovnitř (doufám, že k tomu nedojde), budu já ten, kdo mu to bude moct napálit do ksichtu. Nejsem zvlášť agresivní a nemám sklony k násilí, ale pod tlakem, kterým na mě tlačí poldi, Scoob a Ab, bych se nemohl divit, kdybych na někoho tu zbraň vážně vytáhl. Chaloupka je hezká, je to malej srub uprostřed ničeho, je tady malá lednička i koupelna. Dovnitř jsem se dostal oknem vzadu, vzal jsem velkej kámen a prohodil ho oknem. Tomu byste nevěřili, to prokletý plastové okno se trochu zavlnilo udělalo jeden prapodivnej zvuk a můj projektil vymrštilo přímo na můj auto, který jsem inteligentně zaparkoval za srub, aby ho příchozí nespatriili. Tak teď mám kradenej pohřebák s rakví plnou kradených peněz, mrtvolu na zadním sedadle a dvacet centimetrovou díru ve dveřích auta. Nakonec jsem se zkusil podívat pod rohožku. Originální ochrana nemovitostí buranských lovců, klíč pod rohožkou,

bože.

To by toho zazobanýho zabijáka jelenů usmažil blesk, kdyby koupil přímotop místo krbu? Musel jsem hledat klíče od dřevníku a našel několik hodně znepokojivých věcí. V lékárnice jsem našel podezřelý množství rohypnolu a ve skříni visela maska ku-klux-klanu. Dneska nad tím už přemýšlet nebudu, jdu spát.

Děkuji ti rasistickéj znásilňovači, tvoje lopata mi posloužila, jak nejlépe mohla. Charlie už našel místo svého posledního odpočinku. Před zakopáním jsem mu zběžně prošacoval hadry. Našel jsem nějaký šperky, ty jsem mu ze slušnosti nechal, zato z hadrů jsem ho vysvlík skoro hned. Měl značkovéj oblek, kterej mi padnul jak ulitej, díky bohu za zakrslý dospěláky. Když jsem ho zakopával asi dvě stě metrů od srubu, napadlo mě, že bych si měl vymyslet nějaký jméno, kdyby se někdo ptal. Asi jsem se rozhodl uctít Charliho památku tím, že kromě hadrů mu ukradnu i jméno. Charles Brown, to zní jak jméno správnýho zloducha.

Rozhodl jsem se Charlieho pokřtít, nemám nic k jídlu, a tak musím jít do města a něco koupit. Bojím se policajtů, možná si někdo bude pamatovat můj portrét z novin, nebo mě donutí použít pistoli. Nenávidím zbraně, jsou to ohyzdný nástroje k destrukci, nihilistický nástroje.

North Park, takový malý městečko u silnice, nic moc tu není akorát hnusný počasí, šero a zima. Zastavil jsem v lese za benzínkou, zrovna tam parkovala tři auta, počkal jsem, až odjedou, a vešel jsem dovnitř. Za pultem seděla, no spíš polehávala asi osmnáctiletá prodavačka. Žvýkala a lakovala si nehty. „Co chcete?“ řekla protáhle a velice nepříjemně, když jsem přišel s nákupem k pultu. Jemnost hlasu dítěte vymizela, pokud tu nějaká vůbec byla. Nebyl to hlas dospělýho člověka, byl to hlas nány, co nedodělala střední. Ani nezvedla oči, když jsem jí hodil na pult šest baget, dvě flašky předražený koly a mentolky. „18,95“ řekla otráveně, když se konečně uráčila vytáhnout čtečku. Zaplatil jsem, otočil se a ztuhl strachem. Ve dveřích byl policajt, hodně tlustej policajt, střídavě kouřil žváro a cpal si do krku koblihu. Usmál se na mě a něco vesele zažvatlal. Jeho úsilí vyslovit srozumitelnou větu zaniklo v hroudě těsta a slin, která mi přistála na botě. Vydal další nesrozumitelný zvuk, který by talentovaný lingvista identifikoval jako: „Promiňte.“ „V pořádku,“ zamumlal jsem falešným chraplákem a zrychlil tempo chůze. Venku jsem zamířil okamžitě za benzínku, otevřel jsem domlácený dveře s nápisem WC a vpadl do nevelký místnosti, které by se s velkou tolerancí dalo říkat veřejné záchody. Kabinky byly úzké, ale vešel jsem se a vyzvracet jsem se mohl taky. Adrenalin je skvělej, miluju ten pocit, když mi buší srdce a mozek běží naplno, ale tohle je vážně hnusný. Bojím se vyjít ven, jeden policajt a asi omdlím, nechci do

vězení a nedostanou mě tam. Do Kanady to není moc daleko, ještě dva dny, ještě dva dny.

* * *

Scoob se celej třese, klepe se jak králík. Svírá v ruce čepici a hledí před sebe jak zkamenělej. Sleduje jakoby pořád stejnej flek na skle. Auto hučí jak nikdy jindy, všude kolem je podivně hlasitý ticho. Slyším jakýkoliv zvuky, praskání ledu pod koly, šumění stromů, Scooba, jak se modlí. Přistihl jsem se, jak svírám kolo volantu tak silně, že jsem se málem spálil. Myslím si, že o Ab přemýšlí stejně jako já. Oni nám ji vzali, oni za to můžou, my jsme jí mohli dát všechno, všechno, na co by si jenom vzpomněla. A teď za to zaplatí tu nejvyšší cenu. Červený světýlko hodin se odráží od oken, je to jediná věc, co svítí uvnitř auta.

Po silnici vedle nás projel ten nám dobře známěj starej Lincoln. Oba jsme téměř sborově polkli, počkal jsem, dokud nezmizí za zatáčkou, a šlápl na pedál. Nezapnul jsem světla, jel jsem co nejpomaleji, ale přesně tou rychlostí, kterou jsem udržoval bezpečnou vzdálenost od Lincolna. Mám chuť jen tak sešlápnout plyn a vyrazit je ze silnice, to ale nemůžu udělat, nemůžu zabít nevinnýho člověka. Jeden z nich to udělal. Ale kolektiv nemá platit za chybu jednotlivce. Cesta ubíhá vážně pomalu, už se přeměnila z dvouproudové asfaltky na lesní cestu sotva tak širokou, aby se na ni přesně vešlo jen jedno auto. Lincoln zastavil před malou chatkou uprostřed lesa a vyšli z něj tři poněkud rozjaření lidé. Dívka s dlouhými zlatými vlasy, vysoká a hubená, v obličeji vyzáblá, na svůj věk vypadala staře. Mladší muž s hnědými vlasy seskupenými do zvláště propracovaného vrabčího hnízda. A holohlavý mladík s úzkou čelistí a ostrými rysy.

Skupina nezamířila přímo hlavními dveřmi, ale jako vždycky obešla budovu a přes poklop na zahradě rovnou do sklepa. Pomalu jsem se přiblížil s autem za Lincolna a zastavil natěsno, sotva pět centimetrů chybělo od nárazu předního nárazníku do reflektorů. Autem se rozlehl zvuk šustění igelitové tašky a tlumené řinčení kovů. Scoob vytáhl tašku na klín, věnoval mi ztrápený pohled a zalovil v ní. Na světle z malé automobilové žárovky se objevily dvě zbraně. Jedna lovecká starej Remington, druhá kradená 45 s upilovaným sériovým číslem. Natáhl jsem ruku a uchopil ten prázdněj kus kovu. Sledoval jsem, jak se mi chvějou ruce, a myslím, že i Scoob si toho všiml. Trhnutím jsem otevřel dveře. Díval se na mě upřenýma očima skrz přední sklo a svíral v ruce zbraň. Sáhl jsem po hřebíku, co mi cinkal v kapse o drobný, a řekl si, že nepůjdu do pekla s prázdnýma rukama. Jedna moje část se

tomu zasmála, ale zbytek celý můj bytosti prostě jenom řval sám na sebe. Uteč. Kašli na to. Nemá to cenu. Ale Scoob čekal, sledoval mě. Dlužím mu to. Dlužím to jí, dlužím to sám sobě. Zmáčkli jsem hřebík a vyndal ruku z kapsy, dvěma dlouhými kroky jsem vyrazil k zadním kolům Lincolna. Potily se mi ruce a bylo čím dál tím těžší udržet hřebík sevřený v pěstí, nervozita se změnila v třas a třas se změnil v paniku. Sevřel jsem pěst ještě intenzivněji, v důsledku toho mi hřebík vyklouzl a spadl na zem. Tohle se mi nikdy nestalo, byl jsem stres zvyklý možná až moc, ale tohle bylo jiné, tohle se netýkalo jenom mě. Takhle to vypadá, když si člověk uvědomí, že má co ztratit? Natáhl jsem ruku pro hřebík a hrábl do udusané hlíny. Ukazováčkem jsem na něj narazil, okamžitě jsem ucítil bolest. Ucukl jsem a stáhl ruku v pěst. Levou rukou jsem uchopil hřebík a zabodl ho postupně do všech pneumatik auta. Vrátil jsem se za Scoobem a řekl mu: „Je ti jasné, že tohle je poslední věc, kterou kdy uděláš, my oba uděláme.“ Scoob se zatřásl, jak kdyby na něj někdo hodil kýbl vody. Doslova rozkopkl dveře od auta a vtrhl do domu.

* * *

„Pokud nám nesdělíte jméno vraha, zabijeme je všechny.“ Zazněl hlas z telefonu.

„Musíte rozumět našemu postavení, nemůžeme vám vydat člověka na smrt. Víme, co byste udělali, pokud byste znali totožnost vraha.“

„Chcete mít na svědomí jednoho blbýho feťáka, nebo hned tři?“

„Sám víte, že tohle prostě není v mé pravomoci rozhodnout.“

„Tak já vám řeknu, o co tady jde, získáváte čas. Zatímco mi tady tak dojemně promlouváte do duše, tak parta policajtů míří přes les naším směrem. Teď poslouchajte a řekněte to i těm dalším debilům. Jestli se tady objeví jediná policajtská guma, dostanou všichni tři kulku do hlavy.“

Chvilí se nic z telefonu neozývalo, ale pak tmu a ticho kanceláře prorazilo rázný klapnutí telefonu. Muž za stolem sledoval jemný pohupování závěsů. Otevřeným oknem do místnosti vstupoval noční vánek. Bublina ve vodní nádrži vystoupala ode dna až k hladině, ohlédl se a vzdychl. Pomalu se postavil a opatrně vykročil ke dveřím, uprostřed místnosti, zrovna když procházel kolem kartotéky, zaváhal a došlápl levou hranou boty. Zakymácel se a ukročil dva metry zpět. Únava ho zmáhala a oči vypovídaly službu. Snad jenom pevnou vůli držel nohy v tom správném rytmu chůze. Na nic nemyslel, jenom se chtěl dostat domů, byl znechucen svou prací a vším, co se kolem něj dělo a mělo to co dočinění s tím klukem.

Tereza Wagnerová

Věk: 16, ryba

Zájmy: Hra na klavír, čtení, plavání

Motto: Život je jak bonboniéra, nikdy nevíš, co ochutnáš.

Na psaní mě baví, že si můžu napsat, co chci.

Krabici do jiného světa

„Jane, Jacku vstávejte! I když máte prázdniny, nebudete se jen tak ulejšvat,“ ozvalo se z přízemí dvoupatrové domku na klidném předměstí. Děti se pomalu hrabaly z postele. Máme prázdniny, pomyslely si. Stávalo se docela často, že myslely na to stejné, protože to byla dvojčata. Měly sice naprosto rozdílné povahy, ale při těžkých situacích držely pohromadě.

Usedly k jídelnímu stolu. Jackovy oči zamířily k hodinám. Teprve 8:32! Mamka se dočista zbláznila, prolétlo mu hlavou. Pohlédl na sestru a ta mu naznačila, ať je zticha a jí. Jack pokrčil rameny a pustil se do jídla. Měli palačinky s jahodovým sirupem, které dvojčata zbožňovala. Oba dva mlaskali a matka je se smíchem napomínala.

„Dnes uklidím dům a od vás bych potřebovala, abyste vyklidili půdu. Harampádí dávejte do tašek, v pátek je vyvezou popeláři,“ rozkázala maminka a obě děti přikývly a už utíkaly do koupelny.

„Já tu byla první,“ křičela Jane a odstrkovala Jacka od umyvadla.

„Lhářko, já tu byl první,“ nenechal se Jack a sunul sestru ze dveří. Tak se přetahovali asi dalších deset minut, než se dohodli, kdo půjde první.

„Pomoc mi,“ křikla Jane na bratra a ukazovala na těžkou krabici v rohu půdy.

„Už jdu,“ křikl Jack, který se probíral svými starými komiksy. Přišel k Jane a pomalu s ní začal posouvat krabici.

„Fuh, ta je těžká,“ řekl Jack a funěl.

„Zajímalo by mě, co je tam tak těžkého,“ řekla Jane a začala otevírat víko. Když ho otevřela, začalo se ze dna krabice linout světlo.

„C-co to je?“ koktal Jack a díval se na krabici.

„Já nevím,“ řekla Jane a přiblížila se k oné záři, která se linula z krabice.

„Nechoď k tomu tak blízko!“ křičel Jack na svou sestru. Už bylo ale pozdě. Tajemná zář Jane pohltila. „Janel!“ křičel do tmy Jack. Přiblížil se ke krabici a tajemná zář ho také vcucala. Letěl dlouhým tmavým tunel. Kde to jsem a kde je Jane, myslel si vystrašeně Jack. S velkým žuchnutím dopadl na něco měkkého.

„To si ze mě děláte srandu? To na mě všichni dneska musí padat? Nejsem polštář,“ ozvalo se zpod Jacka. Ten rychle uskočil.

„Kdo jsi a kde je moje sestra?“ zeptal se Jack a kolena se mu třásla. To stvoření před ním bylo fialové a mělo bílé pruhy. Připomínalo chameleona. Byl tu, ale jeden problém. Mluvílo to! Stvoření se postavilo a oprášilo: „Jmenuji se Kok a tvoji sestru, která na mě taky spadla, jsem poslal pro vodu. Bude tu za chvíli.“

A opravdu za chvíli k Jackovi přiběhla Jane. „Jacku jsem tak ráda, že jsi tu,“ řekla a pevně Jacka objala. Poté seznámila Jacka s událostmi, které se staly, než spadl i on.

„Tak tohle je naprosto jiný svět?“ zeptal se Jack Koka, který děti provázel po svém domově.

„Ano, je to naprosto rozdílný svět od toho vašeho. Tady žijí pouze příšerky, jako jsem já,“ odpověděl Kok a vedl děti směrem do lesa.

„Tady je krásně,“ libovala si Jane, když si všichni tři sedli do trávy a pozorovali okolní svět.

„Obzvlášť v tuto roční dobu je tu krásně,“ řekl Kok a položil si ruce na hlavu. Jejich odpočinek přerušilo až hrozný rachot.

„Co to je?“ zvolal polekaně Jack a chytl sestru za ruku.

Kok taky zpozorněl. Prohlédl si svými velkýma očima okolí a polekaně zařval: „Hrne se na nás lavina kamení! Rychle pryč!“

To nemusel říkat dvakrát. Obě děti se za ním rozeběhly a utíkaly lesem.

„Rychleji Jane,“ řval Jack na sestru, která byla hodně daleko za Kokem a Jackem.

„Au,“ vypískla Jane a upadla. Lavina se na ní rychle valila.

Co teď, pomyslel si Jack. Než stačil něco vymyslet, uviděl Koka, jak běží k Jane. Odhodil ji stranou a sám zůstal na jejím místě. Ozvalo se velké žuchnutí. Jack přes prach vůbec nic neviděl.

„Jane, jsi v pořádku,“ zavolal. Chvíli se nic neozývalo, ale potom uviděl Jane, jak se snaží vyprostit Koka zpod velkého kamene.

„Pomoc mi Jacku,“ křičela na něj Jane. Jack k ní přiběhl. Viděl Kokovo malé tělíčko pod tím obrovským balvanem.

„Musíme s tím pohnout. Až řeknu tři, pořádně zatlač,“ řekl Jack uslzené Jane. „Raz, dva, tři!“ křikl Jack a obě děti se pořádně opřely do kamene. Kámen se pomalu začal pohybovat. „Znovu!“ křikl Jack. Kámen se zase o kousek pohnul. Teď nebo nikdy, pomyslel si Jack a vši silou zatlačil. Ozvalo se řachnutí a kámen se odkutálel.

„Jsi v pořádku?“ zavolala na Koka Jane a vzala ho do náruče.

„Jsem v pořádku. Děkuji,“ odpověděl Kok a usmál se na obě děti.

Po tomto vyčerpávajícím výkonu si děti vzpomněly, že musí domů. Kok jim ukázal cestu zpět do světa lidí. Jane byla smutná, když ho opouštěla, ale Kok ji uklidnil a řekl, že když za ním budou zase někdy chtít přijít, ať znovu otevrou krabici a ponoří se do záře. Děti zamávaly Kokovi a za malou chvilinku stály opět na půdě. Už byla docela pozdě, a tak se oba pořádně umyli a zalehli do svých postelí. Určitě se brzo k Kokovi vrátíme, pomysleli si.

Michaela Hantková

Věk: 33, bláženec

Zájmy: Ringo, čtení, hokej, spánek, jídlo

Motto: Naděje nikdy neumírá.

Maličkosti všedního dne dělají život.

Psaní je těžké do té doby, než si sednu a položím ruce na papír. Pak už se vše odvíjí samospádem. Nejvíce nápadů mám po probuzení. Psaní mi pomáhá zapomenout na starosti.

Nepokojíček Neklida

Žofie už zase nemůže usnout. Pod pevně zavřenými víčky se jí míhají výjevy z celého dne. Ve školce zase nesnědla zeleninovou polévku a paní učitelka se na ni zlobila. Teď je to Žofii líto, ale nemůže si pomoci, když lžičkou šťouchne do kostičky mrkve, sevře se jí hrdlo a ona se nemůže odhodlat přiblížit lžičku k ústům. A přitom syrovou mrkev má tak ráda.

Žofie je pětiletá holčička se světlými vlnitými vlásky. Nejčastěji je nosí v culíkách. Žofie má trochu předkus, ale když se stydlivě usměje, je roztomilá. Zpod ořiny v kulatém obličejí jí vykukují velké modré oči, ve kterých se zračí všechny Žofiiny úzkosti. A že jich má! Je to citlivá, přemýšlivá holčička, která se často trápí. Zrovna jako dnes.

S povzdechem ještě víc stiskne víčka k sobě, aby zapudila obraz plovoucí rozměklé mrkve, když v tom ... Whuííí! Peřina na nohách ztěžkne. V první chvíli si Žofie myslí, že to na ni vyskočila jejich fenečka Lola; často si v noci odskočí z pelíšku do něčí postele, hlavně Žofiiny. Žofie se zavrtí: „Lolo, jsi těžká, pojď vedle!“ Otevře oči a hrůzou zkamení. Už, už chce vykřiknout, ale pak se zadívá do jiskrných oček a najednou se vůbec nebojí. I na mrkev úplně zapomněla.

„Kdo jsi?“ zašeptá.

„Neklida, k tvým službám, Žofie,“ o poznání hlasitěji odpoví to zvláštní stvoření.

„Ty znáš mé jméno? Neklida? Co to znamená? Co jsi zač, trpaslík?“ chrlí ze sebe Žofie.

„Spousta otázek, tvá hlavička jako vždy nezahálí, že?“ teď se mírně mračí Neklida, „ale už nikdy mi neříkej trpaslík, jinak zase zmizím!“ wh...

„Ne, ne, počkej přece,“ chytí Žofie Neklidu za ruku. A jakou ruku! Je krátká a měkká, plná faldíků. Teď si ho Žofie teprve pořádně prohlédne.

Neklida je poloviční než Žofie, kdyby stáli, sahal by jí do pasu. Je celý kulaťoučký, ruky i nožky má krátké. Na to, jak je obtloustlý, působí překvapivě pohyblivě – na Žofiině peřině se pořád vrtí, chvilku v klidu neposedí, prostě je to Neklida. Nejvýraznější na něm jsou obrovské oči,

zabírají skoro půlku hlavy. Vždycky jsou v nich jiskřičky, které každého zbaví strachu.

„Já jsem skřítek – nepokojíček. My nepokojíčkové pomáháme dětem, aby se nebály,“ začíná vyprávět Neklida.

„Nepokojíčkové? To je pěkné jméno. Vás je víc?“ neovládla své zvědavé otázky Žofie.

„Ano, máme celou říši, které vládne Fobián. Vchod do naší říše je ve spodním šuplíku, tam, kde tak tak dosáhne ruka, tam, kde je zapadlý papír. Když ho nadzvedneš, ponoříš se do říše skřítků nepokojičků. Chodíme na školení k panu Strachovskému. Já a mí kamarádi, Děsíček, Obaváček, Bázeňka, Hrůzička, Tíseňka a Úzkostník, jsme ještě malí, teprve se učíme pomáhat a schovávat pod čepičku příběh proti strachu.“

„Příběh proti strachu...“ mumlá už ospale Žofie.

„Vidiš, už se nebojíš. Vezmi si kousek malinového želé a už spi,“ zašeptal Neklida a s whuííííí zmizel. No ano, nepokojíčkové strach léčí nejen pomocí příběhů, ale také pomocí malinového želé, to je totiž na strach nejlepší. Sami ho tajně ujdají, a proto mají tolik faldíků.

Tatínek nakoukl do dětského pokoje a spokojeně zavřel dveře, viděl totiž, že Žofie klidně spí. Myslím, že tentokrát její sen o vařeném mrkvi nebude.

Tisk

